

Giới thiệu Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia

Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia của tác giả Bảo Lưu Không Vị là một câu chuyện tình ngắn khá ngọt ngào giữa hai người mà suốt ngày cứ như là nước với lửa...

Cô là một học sinh phổ thông, đang sống khỏe mạnh như vậy thì tự nhiên lại xuyên về cổ đại rồi chạm mặt hắn. Nhìn cũng chả có gì đặc biệt nhưng nhiều đó cũng đủ làm cô trúng phải đòn sét ái tình của thần tình yêu thời cổ đại...

Nói yêu thì yêu nhưng lúc nào nhìn vào thì cũng thấy một kết quả đó là cãi nhau, cào cấu nhau, làm đủ mọi trò với nhau. Liệu như thế có phải là một tình yêu bất thường ???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Editor: nói thật với các nàng, tác giả không hề nhắc tới nữ chính rớt ở khu vực nào, chỉ nói lúc tỉnh dậy thì nữ chính đã ở trong phòng của vương phủ nam chính rồi. Thế nên, các nàng tự đoán nha :D

Hôm nay trời trong mây trắng, ánh nắng chan hòa, vạn dặm không mây, thật là một ngày tốt! Ta, Trần Nhược Khả, một học sinh cấp 3 bị việc học chèn ép đến mặt mũi phờ phạc. Hôm nay trời đẹp như vậy nên nhân cơ hội cùng bạn thân duy nhất là Trần Uyển Thi đi công viên để xả stress.

Nhưng ngàn vạn lần lại không ngờ tới, rõ ràng là trời trong mây trắng như vậy, sau bốn tiếng ngồi ở công viên thanh thần thì trời lại đổ mưa, sấm chớp đùng đùng. Đã thế xung quanh lại vắng teo vắng ngắt, người không có, tiểu đình cũng không có, hai đứa cứ như thế chạy dưới mưa tìm chỗ trú rồi xui xẻo thế nào lại bị sét đánh.

Chỉ đơn giản là bị sét đánh thế thôi nhưng lại xuyên về thời cổ đại, hơn nữa lại còn là thời mà ta chưa từng nghe tới... Điều đáng sợ hơn là ta và Uyển Thi đã bị tách ra!

Trong gió thoang thoang mùi hoa quế làm cho thân thể trở nên thanh tĩnh lại, cảm giác vô cùng dễ chịu...

Người trên giường vẫn còn lờ mờ, buồn buồn mở miệng...

“... đừng tắt quạt mà, nóng quá...” Sau đó lại ngủ thiếp đi.

“Cha, ta thật sự là đứa con gái thiện lương đáng yêu của cha ư?! ... Nhất định phải làm như vậy hay sao!” Không ai trả lời.

“Cha ~ ba ba ~ cha ~father~”

“Muốn thiêu chết con gái cha hay sao!” Người nào đó đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, thế nhưng đôi mắt vẫn chưa chịu mở ra. (ờm, tình hình là chị này đang ở cổ đại, mà cổ đại thì làm gì có quạt, chắc không quen chịu nóng nên thế này đây)

Từ từ mở mắt ra, cảnh vật trước mắt lại làm cho bản thân há hốc mồm không thể lên tiếng.

Ghế gỗ, bàn gỗ, cửa gỗ, đồ sứ...

“Nhà người này nhìn giàu quá đi... Ta tại sao lại ở chỗ này?!” Ta đảo mắt nhìn khắp căn phòng.

“Những thứ đồ này nhìn giống y như hàng thật, không phải hàng nhái... Nhà ai vậy nhỉ? Ta hình như chưa từng đến... à ~ ta biết rồi! Nhất định là nhà chuyên thu ‘Đồ cũ’! Hi hi...” (Tiểu Biên (tác giả):==... Được kêu là nhà sưu tập...)

Cửa phòng đột nhiên mở ra, đằng sau là hai mỹ nam mặc đồ cổ trang, chắc là hóa trang rồi... (còn gọi là cosplay)

“Này, người tỉnh rồi à?” Ảnh Hiên đi vào trước, vừa đi vừa nói. Chuyện này... là đóng kịch hả?

Sau một tiếng...

“Ảnh Hiên, nàng làm sao vậy? Nhìn thấy chúng ta sao lại tỏ ra không biết như vậy” Ân Dục hỏi.

“Có lẽ là sợ rồi?” Ảnh Hiên suy đoán nói.

“Chúng ta có dọa nàng sao?” Ân Dục tự lấy tay sờ sờ khuôn mặt. Lẽ nào hắn đẹp đến mức dọa nàng sợ rồi?

“Chắc vậy. . . Đây!”

“... ”

“Xú nữ? !”

“... ”

“Biến thái? !”

“... ”

“Nam nhân bà (giống như con gái mà tính cách giống nam nhân ấy) !” Làm thế nào nàng ta lại chẳng có phản ứng gì hể này?

“Ngươi muốn chết hả!” Ta theo phản xạ hét âm lên.

“Ồ, hóa ra ngươi vẫn còn sống !” Ảnh Hiên đối với nữ tử này có chút hứng thú nên muốn trêu chọc một chút.

“Ngươi mới chết rồi ấy! Các ngươi là ai?” Hiên tại, giờ khắc này, NOW! Ta có thể cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập.

“Chúng ta? Nàng có phải là nên tự giới thiệu bản thân mình trước đi? !” Ân Dục nhú mi nói.

“Bỏ tiểu thư sống không thay tên, chết không đổi họ! Trần Nhựt Khả!” Ta vỗ ngực một cái, khí thế hùng hổ đáp.

“Nhựt Khả? Cái tên này. . . Dừng ở người ngươi cũng thật là đáng tiếc !” Ảnh Hiên cười xấu xa mang theo ý vị trêu chọc.

“Ngươi!” Ta không ngừng hít sâu tự nói với mình, thế giới này khắc nghiệt như vậy, mà ngươi lại tỏ ra lương thiện như thế, như vậy không đúng, không đúng tí nào.

” Các ngươi hãy xưng tên ra đi!” Ta lại hỏi lần thứ hai.

“Ngươi thật sự không biết chúng ta là ai ! ?” Ân Dục bày ra vẻ mặt khó có thể tin nói.

“Ngươi nói như vậy chẳng phải là quá phí lời sao! Ta biết thì hỏi làm gì cho mệt đời vậy?”

“...” Ân Dục nhất thời không biết nói cái gì .

“Ha ha. . .” Nhìn thấy Ân Dục bị bắt nạt như vậy, Ảnh Hiên bật cười vô cùng sáng khoái

“Ngươi không phải là người Kim Quốc à? ” Ảnh Hiên thu dọn vẻ mặt thoải mái ra sau, nghiêm giọng trở lại.

“Hả?Kim quốc?” Theo như lời hắn nói thì ta xuyên qua rồi sao? Kim quốc? Ta như thế nào lại chưa từng nghe qua nhỉ? (Tiểu Biên: Coi như có cũng sẽ không biết! Bởi vì người nào đó học lịch sử dở tệ! . .)

“Đây! Trần Nhựt Khả, cô nương từ đâu tới đây ?” Ân Dục trợn mắt lên.

“Lại còn chưa từng nghe tới chúng ta là ai!” Ảnh Hiên xem thường nói.

“Các ngươi có gì ghê gớm lắm sao mà ta phải biết?” Nhựt Khả dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn bọn họ.

“Hừ , đóng tai mà nghe cho thủng đây, ở vùng này thuộc Kim quốc,hắn chính là vương gia ! Mà ta chính là đệ nhất mỹ nam Lý Ân Dục !” Ân Dục nói mạch lạc rõ ràng từng chữ một.

“Ha ha ha ha. . . Cười chết ta mất! vương gia sao? Nếu như ngươi là vương gia, thì ta chính là vương phi! Ban ngày ban mặt,ngươi cho rằng ngươi mặc đồ sang trọng như vậy thì tự xem mình là vương gia thật sao?Ngươi thật đúng là tự coi mình là ảnh đế Oscar rồi cũng nên!”Ta khinh thường nhìn bọn họ

Một ánh mắt giết người quét qua ta.

“Có câu ‘Nữ tử cùng tiểu nhân nan dưỡng dã’ đúng là không sai chút nào ” Ảnh Hiên hít sâu một hơi nói.

"Nói mau, đây là nhà ai!" Ta đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề rất quan trọng, xuyên thì xuyên nhưng cũng phải biết đây là đâu chứ!

“Ta. . . Nhà ta.” Ảnh Hiên bị ta dọa, sợ đến mức cà lăm

“Ta quyết định, từ bây giờ sẽ ở lại nhà của ngươi! Nhờ cậy ngươi a! Ha ha ha !”

Nhìn nữ tử này tuy có hơi kì quái, nhưng bất quá Ảnh Hiên cũng không cảm thấy chán ghét tí nào.

...

“Ài, ta nói đây là vật gì vậy?” Ta cầm một món đồ chơi lên hỏi.

“Không biết thì đừng có chạm vào! Thật không biết ngươi có phải là nữ nhân không nữa!” Ảnh Hiên nói nhỏ trong miệng.

“Ngươi đang nói cái gì đó?” Ta trừng mắt nhìn hắn.

“Không cái gì, không có gì đâu Đại tiểu thư của ta! Ta đang cầu khẩn quốc thái bình an, mưa thuận gió hòa!” Ảnh Hiên thật sự không dám để cho ‘Nam nhân bà’ này biết hắn vừa nói cái gì đâu!

“Ày, các ngươi đúng là đám người đầu óc không bình thường chút nào!” Ta lấy điện thoại di động ra.

“Ta là vương gia! Ta là vương gia! Ta phải tỉnh táo!” Ảnh Hiên trong đầu tự nhắc nhở bản thân. . Đột nhiên hắn bị cái vật trong tay ta hấp dẫn nên tạm thời dừng câu ‘thần chú’ ta là vương gia gì đó, tò mò hỏi “Đây là cái gì?”

“Không biết thì đừng có hỏi, có nói ngươi cũng không biết đâu, hừ!” Ta cố ý nhấn mạnh từ “không biết”, giọng nói hết sức mỉa mai.

“Ngươi! Đây là địa bàn của ta! Ngươi tốt nhất là biết thân biết phận một chút” Ảnh Hiên uy hiếp nói.

“Ngươi cho rằng ngươi là Châu Kiệt Luân à! Địa bàn à? Địa bàn cái con khỉ! Ta đây thêm thêm quan tâm! Hừ!” (Ôi, nữ chính của ta, chị quả thật quá manly đi! Ha ha ha ha !!)

“Ngươi . . .”

“Thế nào? Khó chịu à? Muốn một mình đánh với ta sao? Đừng tưởng rằng ngươi là cỏ nhân, là nam tử thì ta, Trần Nhược Khả sẽ sợ ngươi! Nếu ta muốn đánh thì sẽ đánh cho ngươi bầm tím biến dạng đến mức cha mẹ nhận không ra, phẫu thuật thẩm mỹ cũng không thể trở lại hình dáng ban đầu !! “Ta dùng sức là hết . (Ách, câu này thầy giáo hay nói với lớp của ta này)

“Tôi thì tôi! Ta sợ ngươi sao?”

“Tốt! Đi ra ngoài đánh! Mắt công đánh võ này nợ lại đòi ta trả tiền!” Hai người kích động đi về phía cửa, vừa vặn Ân Dực từ bên ngoài đi vào.

“Các ngươi muốn đấu võ à?” Mặc dù không mấy kinh ngạc nhưng Ân Dực vẫn mở miệng hỏi cho có lệ. Hai người này mấy ngày nay ngày nào cũng gây lộn, vì thế nhìn cảnh này cũng chẳng mấy ngạc nhiên.

“Ngày hôm nay ta không đánh chết hắn ta không chịu được!” Ta vung vung nắm đấm.

“Ngươi nói ta là tiểu nhân cũng được nhưng là ai lần trước đánh không lại thì quay sang nói ta bất lịch sự với khách chứ? Ngươi sao không nhìn lại mình đi, ngươi đối xử với chủ nhà như vậy mà gọi là lịch sự sao?” Miệng của Ảnh Hiên đúng là càng ngày càng độc ! Không biết là học từ ai vậy nhỉ?

“Ta thấy hay là các ngươi thôi đi! Các ngươi toàn là một lũ vô công mèo quào mà đòi tỷ thí cái gì !” Ân Dực vừa nói vừa ngồi xuống, cực kỳ thần nhiên rót trà ra uống.

“Ý của ngươi là ngươi rất lợi hại?” Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đó là đương nhiên !” Hắn hoàn toàn không thèm nhìn ta lấy một cái.

“Ý của ngươi là công phu của ta rất kém cỏi?” Ảnh Hiên tuy không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng nghe giọng nói cũng biết hắn là đang ở cùng chiến tuyến với ta.

“Tuy rằng ngươi là vương gia, nhưng ta chỉ là nói sự thật mà thôi.” Cái tư thế uống trà của Ân Dực kia nhìn chẳng có tí xíu nào xem Ảnh Hiên là vương gia, mà nhìn hắn mới giống vương gia ấy!

“Vậy ngươi nói hai người bọn ta liên thủ có thể hay không là vô địch thiên hạ ?” Ta cười gian ,thuận tiện nháy mắt ra hiệu với Ảnh Hiên.

“Đó là đương nhiên. . . Cái này. . Ha ha. . Cái này a. . Khả năng, có thể... hoặc là. .” Không nói ra được !

“Khả năng như thế nào ?”

“Đúng đấy! Thế nào nhỉ?” Ta cùng Ảnh Hiên mỉm cười hiền hòa với nhau, nhìn chẳng giống như vừa rồi còn giương cung bạt kiếm.

“Ha ha. .Ta vừa nhớ ra là còn có việc phải làm, ta,ta đi trước, ha ha!” Ân Dực vừa nói vừa hướng về phía cửa mà chuẩn đi.

“Coi như ngươi chạy nhanh!” Ta vui vẻ gọi với theo, sau đó lại ngồi xuống lấy điện thoại di động ra chơi.

“Này!” Ảnh Hiên rất nhỏ âm thanh.

“Cái gì?”

“Cái kia. . Ngươi đang làm gì vậy?”

“Hả? Ngươi cần biết ta làm gì sao ?” Ta ngẩng đầu lên nhìn hắn.

”Hiếu kỳ ... là hiếu kỳ thôi ! Lẽ nào ta đường đường là một vương gia, ngay cả quyền được biết ngươi đang làm gì cũng không thể sao!!” Ảnh Hiên càng nói càng kích động.

“Ta lại nói ngươi không có cái quyền đó đấy, nhưng bọn tiểu thư đây phát lòng từ bi, nói cho ngươi thì được rồi! Miễn cho ngươi nổi giận làm khó ta .”

“Cái kia cũng thật là cảm tạ ngươi , đại tiểu thư!” Ảnh Hiên vô cùng khó chịu, bất mãn trả lời.

Ta thay đổi tư thế ngồi, đối mặt với hắn, “Đây là điện thoại di động của thế kỉ 21, cái vừa này ta chơi gọi là trò chơi trong điện thoại di động, tuy rằng không sánh được với máy vi tính. . Nhưng ngươi có muốn chơi thử không?”

“À. . Muốn, dù gì cũng đang rảnh rỗi”

...

“Xong lên! ! ! !”

“Này! Ta nói ngươi từ sáng đến tối chơi cái này không thấy chán sao?” Ta có chút chán nản với sự nhiệt tình triệt để của Ảnh Hiên .

“Bản vương có tên tuổi! Có quyền! A! A! Còn nữa, ngươi không có tư cách nói ta, không phải mỗi ngày ngươi đều hỏi ta có muốn nó hay không sao?”

Ách! Ta nhần! Ăn nhờ ở đậu. Ta nhần!

“Ồ? Thế cơ à! Bọn tiểu thư đột nhiên muốn tìm cách trở về”

” Ta nói này, chơi một mình chán quá, ngươi lại chơi một ván đi!” (Tiểu Biên: Này mặt trở nên vẫn đúng là nhanh. .)

...

“Đại ca ngươi đừng chơi nữa, chúng ta đi chơi đi!!” =. =,,

“ . . .” Ảnh Hiên hoàn toàn không thấy ta, a a a! Ta vừa rồi lại bị hắn đánh bại nên càng tiếp thêm động lực cho hắn chơi . Mới vừa rồi còn đang nói chuyện với ta, bây giờ lại chẳng thèm để ý, cứ như ta đã biến mất rồi vậy.

“Hừ! Bọn tiểu thư tự ra ngoài chơi! Này! Ta đi chơi nhé? Dùng tiền của ngươi nha?”

“ . . .”

“Ngươi không nói lời nào, coi như ngầm đồng ý nha!”

“Ai. . Tìm ai tốt đây?” Ta đang phiền muộn không biết nên tìm ai cùng đi thì Ân Dực biến mất mấy hôm nay lại xuất hiện.

“Ân Dực ca ~” Ta ngọt ngào gọi, mặc dù trong lòng thập phần chán ghét cái âm thanh mắc ối này.

“Đại tiểu thư! Ha ha, có gì chỉ giáo đây?” Ân Dực cung cung kính kính nói.

“Không có gì to tát! Chỉ là muốn nhờ ngươi đưa ta a ngoài một chút” Ta cười hi hi nói.

“Vâng! Tuân mệnh ~ ngươi nói đi, muốn đi đâu nào? . .” Ha ha ~ có thể tìm được một hướng dẫn viên miễn phí thật tốt quá!

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của bọn tiểu thư, từ quán trà đến tửu lâu, nơi nào bọn ta cũng đi hết . Có mấy nơi giống nhưng còn kém kỹ viện ! được ! Ngày mai tiếp tục! Ha ha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Này! Ngươi đi ra ngoài sao không nói với người ta một tiếng hả? Tốt xấu gì thì ngươi cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu, ngươi cho rằng chỗ này là nhà ngươi sao? Muốn đến thì đến? Muốn đi thì đi à? Ngươi lẽ nào ngay cả một điểm lễ tiết nhỏ nhất ấy cũng không biết? Ngươi có hay không quá vong ân phụ nghĩa? Là ta quá tốt bụng mới giữ ngươi lại đây, Hừ!” Về đến nhà là bị mắng một trận oan không chịu được!

“Ngươi cho rằng ngươi là ai cơ chứ? Ngươi dựa vào cái gì nói ta như vậy! Ngươi cho rằng ngươi là gì của ta? Lại còn ‘Vong ân phụ nghĩa’? Ngươi có phải là làm chuyện bé xé ra không vậy? Ta chỉ là về muộn mà thôi, có cần phải mắng ta như vậy không?” Ta thực sự là không chịu được!

“Ngươi. Ta. Ta là vương gia! Ta là chủ nơi ngươi ở!” Ảnh Hiên tùy tiện tìm đại một lý do nào đó.

“Ngươi! Kim Ảnh Hiên! Là chính ngươi đồng ý để ta đi ra ngoài cơ mà! Thế mà bây giờ lại trở mặt, quay sang oán trách ta, ngươi rốt cuộc là muốn cái gì? Ngươi!” (Nhược Khả: Được rồi. Ta thừa nhận giọng điệu của ta có chút mùi vị của oán phụ. /// Ngọc nhi cam đoan đây là lời do tác giả viết, không chỉnh sửa đâu) “Ngươi không tin thì đi hỏi hạ nhân đi! Lúc đó bọn họ cũng có mặt” Ta cũng chẳng muốn gánh vác cái tội danh “Vong ân phụ nghĩa”.

“Có thật không?” Ảnh Hiên xoay người hỏi hạ nhân bên cạnh.

“Hồi vương gia, tất cả những gì Trần cô nương nói đều là sự thật không sai một chữ” Lần này Ảnh Hiên á khẩu hoàn toàn.

“Vây. vậy. . . Ngươi không thể về sớm một chút sao? Một cô nương như vậy mà về trễ vào buổi đêm là rất nguy hiểm, ngươi không biết à?” giọng hần càng lúc càng nhỏ đi.

“Ngươi. . . Ngươi đây là. . .”

“Nhược Khả. . . Ảnh Hiên cũng ở đây hả?” Ân Dực đi vào.

“Ân Dực ca? Tìm ta có chuyện gì không?” Một ngày ở chung ta cảm thấy Ân Dực cũng là một người tốt, ngoại trừ có nhiều lúc hần hơi khùng điên một chút.

“Ảnh Hiên làm sao vậy?” Ân Dực chỉ vào khuôn mặt đen sì của Ảnh Hiên.

“Đừng để ý tới hần! Hần bị ấu trĩ nặng rồi!” Ta nói rồi hất hàm kéo Ân Dực đi.

“Chờ một chút! Các ngươi còn chuyện gì muốn giấu ta nữa hay không mà đi riêng như vậy?” Phía sau truyền đến thanh âm nguy hiểm của Ảnh Hiên.

“Hồi vương gia, chúng ta muốn thảo luận về hành trình ngày mai” Ta tỏ ra khách khí trả lời.

“Ngày mai các ngươi định đi đâu?”

“Cái này có nhất thiết phải báo lại cho người biết hay không, vương gia?” Hừ! Ta không muốn nói cho ngươi đấy! Sao nào? Cho ngươi tức chết đi!

“Ân Dực, ngươi nói!” Mặt Ảnh Hiên đen một tầng.

“Ân Dực ca, chúng ta đi thôi! Ta không muốn lãng phí nước bọt với người như vậy.” Ta lôi kéo Ân Dực chạy ra ngoài.

(Ảnh Hiên nội tâm độc thoại: Ta đây là làm sao? Lại bị một nữ tử từ đâu xuất hiện làm cho tức giận đến mức mất cả năng lực phán đoán? Dù thế nào ta vẫn là vương gia của một quốc gia! Như thế nào lại có loại chuyện thế này xảy ra! Tuyệt đối không thể lại. . . Nhưng ta là vương gia của Kim quốc! Có biết bao nhiêu nữ nhân chờ ta thương yêu sủng ái? Ta tại sao lại ở đây giận dỗi này nọ chứ? Không đúng! Không đúng! Nhất định là bị chính sự làm cho căng thẳng rồi dẫn đến chập mạch! Ta sao có thể làm cái tiết mục “Muốn mỹ nhân không muốn giang sơn” được? Ta tuyệt đối không muốn dấy vào cái loại chuyện phiền toái đó đâu! Hây. . . Cái thứ gọi là điện thoại này, vẫn là nên tránh xa thì hơn.)

Ngày thứ hai, vừa rạng sáng Ân Dực đã đến tìm ta, vừa vịn gập Ảnh Hiên từ xa đi đến.

“Các ngươi định đi đâu?”

“Hừ! Không thích nói cho ngươi đó! Tức chết ngươi đi!! Ân Dực ca, chúng ta đi!” Ta kéo tay Ân Dực, một đường đi thẳng, không thèm quay đầu nhìn ai kia một cái.

“A! ! ! Nha đầu này đúng là càng ngày càng vô lễ! Sau khi trở về nhất định phải tìm cách giáo huấn một trận ra trò mới được!” Ảnh Hiên đối với nữ tử ‘yếu đuối’ này thật sự là ‘thích’ đến mức ‘nghe răng nghe lợi’. Khoan đã, Ân Dực. . . Ân Dực cũng cùng đi với nàng! Đi với Ân Dực thì làm gì có chuyện sẽ đi tới chỗ nào tốt đẹp được chứ? Không được! Nhất định phải đem nàng lôi về!

Chỉ chớp mắt một cái, Ảnh Hiên đã bám sát theo hai bong người kia.

Hần cẩn thận theo sát từng li từng tí một, chỉ sợ bọn họ sẽ phát hiện, nhưng vì sao hần lại phải đi theo chứ? Hần không phải là vương gia sao? Nơi này là địa bàn của hần cơ mà? Nhìn dáng dấp lén lút lút lút của người nào đó bây giờ vương gia còn chẳng ra vương gia.

Sau khi nhõng nhẽo một hồi, cuối cùng Ân Dực cũng chịu đồng ý cho ta đi kỹ viện, có điều điều kiện là sau đó phải ngoan ngoãn, không được gây lộn với ai đó. Ai ~ ta cũng thật là quá ủy khuất chính mình rồi! Vì đi cái kỹ viện đó mà phải đáp ứng điều kiện như thế này. Đúng là quá oan ức, quá oan ức

mà! Nhưng cuối cùng chỉ có thể trách kỹ viện quá thú vị, quá thu hút ta nên đành chịu thôi.

Kỹ viện cái con khi! Ân Dục tiểu tử kia đang nghĩ cái quái gì vậy? Cứ nhiên lại dẫn nàng đến cái chỗ đó! Nàng tuy là có hơi nam tính một chút nhưng tốt xấu gì cũng là một cô nương a! Không đúng! Nhất định là nha đầu kia đề nghị! Nàng điên rồi sao?

[size=150]Ảnh Hiên tràn ngập phần nộ, không thể để yên cho nàng làm điều xằng bậy được ! Bằng không bản vương còn gì là mặt mũi gặp người khác chứ!

“Ân Dục ca, người đối với nơi này hình như rất quen thuộc ~ thường xuyên đến phải không ~” ta không ngừng mở miệng chọc ghẹo Ân Dục, hưng phấn nhìn dáng vẻ khổ sở của hắn, hi hi.

“Cái kia. . Ta vốn là. . ày, nói tới quen thuộc kỹ viện thì Ảnh Hiên còn quen hơn cả ta! Sớm biết người muốn tới chỗ này thì ta đã kéo hắn đi cùng rồi!”

”Tên vương gia kia quen thuộc nơi này à ? Thật sao? Hừm, cũng đúng, nhìn dáng dấp kia của hắn đúng là giống loại người phong lưu đa tình lắm !”

“Ồi chào? Tại sao ta lại nghe thấy vị dấm chua nhỉ? Ha ha. .” Ân Dục nhìn ta cười vô cùng quái dị, lúc này ta lại bị đẩy vào thế bị động nên cười nói có chút gượng gạo.

Ảnh Hiên mới vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh này, không biết vì sao lại dừng dừng tức giận, xông lại kéo ta rời đi.

“Này! Người có thể buông tay ta ra trước được không ? giữa thanh thiên bạch nhật lại đi nắm tay thế này thì còn đâu mặt mũi hả!” Ta giãy giụa muốn thoát khỏi tay hắn, bởi vì trái tim ta hiện tại đang vô cùng không thoải mái, nó nhảy với tần suất cực – kì – bất – bình – thường!

“Bây giờ mới biết xấu hổ sao? Vừa nãy người để khuôn mặt mình ở nhà quên dẫn theo sao? Vừa nãy còn cùng người khác vừa nói vừa cười, bây giờ chỉ mới nắm tay một chút đã gào lên rồi? Mặt người đúng là dày quá đi!” Ảnh Hiên tức giận đến mức nói năng lộn xộn cả lên. Nói đã miệng rồi liền lôi cái người còn đang đứng đực một đồng ra đó về vương phủ.

“Này! Người cuối cùng là muốn làm cái gì? Không thể ngồi xuống từ từ nói chuyện sao ? Động tay động chân cái gì hả ? Nam nữ thụ thụ bất thân có hiểu hay không ? Này! Kim Ảnh Hiên! Tiểu tử thôi!!!” Bị hắn làm cho bao nhiêu người trên đường nhìn chằm chằm vào thế này, lần sau làm sao dám vác mặt ra ngoài đây?? (Ảnh Hiên : tốt nhất là đừng có lần sau ~)

“Người có biết vừa nãy người đi đâu hay không ?” Ảnh Hiên nghiêm túc hỏi.

“Biết chứ ! Là kỹ viện chứ còn gì nữa ! Người chẳng phải là quen thuộc nơi đó lắm sao?”

“Biết mà còn đi?” Ảnh Hiên không khỏi cau mày, nha đầu này có biết chỗ đó là để làm chuyện gì không vậy?

“Bởi vì ta muốn nhìn một chút a! Nói không chừng còn được gặp mấy anh soái ca ấy chứ! Hi hi. .” Háo sắc – ینگ

“Cái gì? Soái ca sao?”

“Soái ca là soái ca chứ còn cái gì nữa” Ta không hề để ý tới khuôn mặt đang đen như đất nòi của hắn, cứ thế say sưa khoa tay múa chân.

“Lần sau không cho phép nàng đi đến đó nữa ! Không! Không có lần sau ! Nàng đừng mơ tới nữa !” (chỗ này đang ghen, đang dấm chua, nên chuyển người thành nàng nghe cho nhu tình nha)

“Dựa vào cái gì! Người bị cái gì mà ngăn không cho ta đi chứ ! Sẽ không là. . thích tan ha? Ha ha ha ha ~~~~” ta cảm thấy suy đoán của mình thật nực cười biết bao, nhưng bên cạnh lại chẳng có tiếng động gì. . .

“Người người. . Người không phải đang nói đùa chứ?” Ảnh Hiên nhú chặt đôi mày.

“Ha ha, ta. . .”

“Hắn là đang ghen.” Một thanh âm khác xen vào trả lời vấn đề của ta.

“Ca?” Ảnh Hiên tròn mắt kinh ngạc . Người này vì sao lại xuất hiện ở đây?

“Ca? Hắn là ca của người sao?” Ta liếc nhìn Kim Kỳ, rồi lại liếc nhìn Ảnh Hiên, ừm. . giống nhau đến tám phần , “Lẽ nào các người là sinh đôi?”

“Ừm” Ảnh Hiên không để ý, vô thức trả lời.

“Chào người! Ta là Trần Nhược Khả, là. . Là bạn của Ảnh Hiên.”

”Ha ha, ta là ca ca của Ảnh Hiên, Kim Kỳ.”

“Ca, tại sao lại trở về?” Ảnh Hiên còn ở xoắn xuýt vấn đề này, thật là quái người! Ca ca trở về chẳng lẽ không được không?

“Thần Trạch ca đại hôn đó ! Đệ ở trong phủ rảnh rỗi như vậy, lẽ nào ngay cả chuyện này cũng không biết? Thật hiếu kỳ không biết hàng ngày đệ làm cái

gi?” đôi mắt của Kim Kỳ thỉnh thoảng lại thăm dò trên người ta.

“À. . Cái kia. . Kim Kỳ ca, ta có thể gọi ngươi như vậy chứ ?” Sau khi được sự đồng ý, ta nói tiếp, ” Câu nói vừa rồi của Kim Kỳ ca là có ý gì ?”

“Chính là. .”

Lẽ nào lông mày của Kim Kỳ ca không thoải mái? Vì sao cứ nhíu lại như vậy.

“Cái kia. . Cái kia. . Cụ thể là khi nào? Hôn kỳ của Thần Trạch ca sẽ diễn ra khi nào. . .” Ảnh Hiên lấp ba lấp bắp quay sang hỏi Kim Kỳ.

“Đại khái là gần tới rồi!” Kim Kỳ vẫn là nhìn ta, làm ta có chút không thoải mái.

“Cái kia. . Ta có thể hỏi một vấn đề không?”

“Ngươi nói đi!” Kim Kỳ thiện cười cười.

“Các ngươi đang nói tới hôn lễ của ai vậy ? Thần Trạch là ai?”

“Ha ha, Ảnh Hiên, bằng hữu của đệ quả nhiên rất thú vị!” Kim Kỳ nói chuyện phiếm vài câu liền trở về phòng.

Tuy rằng rất không nên đuổi theo một sói ca mới gặp để hỏi đông hỏi tây, nhưng ta vẫn là ‘Anh đừng phớt lờ’ ! Vẫn mặt dày đi theo gặng hỏi:

“Kim Kỳ ca, Thần Trạch là ai vậy?”

“Hoàng đế nước ta”

“Vậy hán muốn kết hôn với ai? Hoàng hậu sao?”

“Không phải, chỉ là một phi tử thôi.”

“A ~ Thần Trạch hoàng đế kia đúng là lăng nhăng!”

“Ha ha ha. . Đúng đấy!”

” Vị phi tử kia nhất định là rất đáng thương. . .”

“Tại sao nàng lại nói như vậy?”

” Điều này còn phải hỏi sao! Gã cho một người mà mình không yêu, cũng là người không yêu thương mình thì sẽ cảm thấy rất đau khổ! Mà đối phương lại là một người lăng nhăng thế thì chẳng biết lúc nào lại sẽ xuất hiện thêm một nữ nhân cùng nàng chia sẻ trọng phụ! Tuy không thể tức giận, chỉ có thể cam tâm tình nguyện đồng ý, nhưng thế này ai chịu được chứ!” Ta phân tích vô cùng mạch lạc rõ ràng.

“Nhưng là lệ hướng đều là như vậy, hoàng đế có tam cung lục viện bảy mươi hai phi là rất bình thường !” Kim Kỳ cười nói.

“Vậy hán chẳng khác gì động vật rồi! Nhưng là có chút thôi, bởi vì động vật cả đời chỉ bầu bạn với một người ! Như vậy mới là điều đáng để noi theo!”

“Lời nói mới vừa rồi lần sau tuyệt đối không được nói nữa! Bằng không chúng ta không thể bảo vệ nàng được đâu” Trên mặt Kim Kỳ lộ rõ vẻ nghiêm túc.

“Ồ. . .” Ôi chao? Ta tại sao lại quên bây giờ mình đang ở cổ đại chứ! Nói như vậy, nếu lần này tới tai hoàng đế, ta có bị chém 1000 cái đầu cũng không thể làm cho lão hoàng đế già già đó hả giận!

“Ta không hề có ý trách cứ, nàng đâu cần phải lộ ra vẻ mặt oan ức đó chứ? Bằng không người nào đó sẽ đem ta băm thành tám mảnh!” Kim Kỳ vui vẻ xoa xoa đầu ta.

“Ai dám! Ta thay Kim Kỳ ca dạy dỗ hán! Hi hi. .” Ta ngênh ngang chống nạnh nói.

“Là nàng nói đó ! Ha ha. .”

“Ừm! Hi hi. .”

Dưới cây đại thụ, có người một tay che ngực, cảm giác nơi đó rầu rĩ, khó chịu vô cùng. . . là cảm giác đau lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

“Kim Kỳ ca ~ “

“Làm sao ?” Kim Kỳ thân thiết nói, có cảm giác như mồ hôi túa ra như thác trong lòng bàn tay.

“Người dạy ta bắn tên có được hay không?”

” Dĩ nhiên là được!”

“Kim Kỳ ca, vậy trước tiên người đưa ta ra vùng ngoại ô cưỡi ngựa được không? Ở nhà buồn quá. . “

“Ha ha, đi thôi!” Kim Kỳ ca sùng nịch cười cười.

“Kim Kỳ ca, vậy chúng ta có thể hay không đi chơi đùa a?”

“Luôn sẵn sàng tiếp đón!”

Mấy ngày nay Kim Kỳ ca vẫn đang vì đại hôn của hoàng đế mà bận rộn đến tối mày tối mặt, nhưng bất kể ta thành cầu cái gì hán cũng đều tận lực làm cho ta hài lòng . Khác hẳn với Ảnh Hiên kia, có lúc thì vui vẻ thoải mái, có lúc lại trưng ra bộ mặt lạnh hơn tiền, như thể có ai nợ hán cả triệu bạc . Kỳ quái đến mức đáng sợ! Hồi Kim Kỳ ca thì hán lại cười đến mức làm ta dựng cả tóc gáy, bọn họ quả nhiên là sinh đôi! Đều kỳ quái như nhau!

Giống như bây giờ đây, trên bàn cơm lại xuất hiện khuôn mặt xanh mét như vậy thì thử hỏi ai còn muốn động đũa ăn cơm kia chứ!

“Này! Ta nói người có phải là ăn nhầm cái gì rồi không ? Vì cái gì mà sắc mặt xấu như vậy ?” Không thể nhịn được nữa rồi!

“Nàng! Ta xấu hay không là chuyện của ta! Tự lo cho nàng đi thi hơn!”

“Người ăn nhầm thuốc nổ hả!”

“Nàng! . . ”

“Thế nào? Mấy ngày nay không đánh nên thấy ngứa người à ?”

“Nàng đừng tưởng rằng nàng là nữ tử thì ta sẽ nhẹ tay với nàng!”

“Ai bảo người nhẹ tay! Không phải đối thủ của bốn tiểu thư thì thôi nói đại ra cho rồi ! Chuyện này có gì mà mất mặt chứ!?”

“Nàng! Nam nhân bà , mau đi ra! Không giáo huấn nàng thì không được rồi!”

“WHO sợ WHO chứ! Chó con mới sợ người !” (Tiểu Biên : Nam mô a di đà phật . . . thiện tai . .)

“Lại nữa rồi. . ” Ân Dục nhỏ giọng than thở.

“Đều ngồi xuống hết cho ta!” Kim Kỳ đập bàn làm cho mọi thứ trở nên tĩnh lặng như ban đầu. (Ách, nói thật chứ , chẳng biết các nàng nghĩ sao, ta vẫn là thích Kim Kỳ hơn)

“. . . ” Hai người oan ức giậm tay giậm chân ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn nhau khiêu khích.

“Ảnh Hiên, người ta như thế nào cũng là một tiểu cô nương, đồng thời cũng là khách của chúng ta, sao đệ có thể nói như vậy với nàng ? Lễ nghi đệ để ở đâu?”

“Đệ. . . ”

“Không cần giải thích , đã lâu như vậy rồi , ta nghĩ đệ nên nói rõ ràng, đệ cuối cùng vì sao lại biến thành như bây giờ.” Kim Kỳ hoàn toàn không cho Ảnh Hiên cơ hội phản bác.

“Hi hi . . ” Ta vui vẻ cười trên sự đau khổ của người khác.

“Còn có Nhượng Khả, là một cô nương thì nàng nên rụt rè một chút!”

“Ta. . Không phải. . Đều là hán. . ” Trong nháy mắt, ta có cảm giác Kim Kỳ y hệt như cha ta, vô cùng nghiêm túc.

“Được rồi! Làm ơn cố gắng giữ bình tĩnh cho ta, Ảnh Hiên, đây đưa dài dòng sẽ hỏng việc. Còn có Ân Dục. . ”

Ta phải vất vả lắm mới xin được đi theo hai người đó bằng cách giả nam trang. Ài, đúng là cung vua có khác, đâu đâu cũng là vàng!!! (Ngọc Hoa : Ôi ~ tiền tiền tiền kia bà con, ha ha ha! Là Ngọc nhi xuyên chắc cầm theo xéng vào cạy mấy cái về xài)

“Hôn lễ bắt đầu! Tấu nhạc ~~~” người chủ trì là một ông đại thần nào đó.

Nhạc đồng loạt được tấu lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Uyển a ~~~ “

“Còn gọi? Nàng không thấy mặt mũi sao ?” Ánh Hiền bắt đắc dĩ cúi đầu nhìn ta này giờ vẫn đang hô hào không ngừng.

“ . . . ” Dừng một chút, lấy hơi . .

“Uyển a ~ “

“Ai . . Biết rồi! Biết rồi! Hôm nào rảnh ta sẽ giải thích rõ ràng với Thần Trạch ca, nói người là con gái, là tri kỉ của nương nương, có được chưa?”

“Thật không” Thanh âm rớt cục cũng có chút tinh thần .

“Thật!”

“Chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn”

“Vậy bây giờ mau đi thôi?” Ánh mắt ta lóe sáng .

” Sắp về đến vương phủ rồi, hay là để mai đi”

“Được rồi. .” Ta bĩu môi, có chút ủ rũ.

“Nàng còn như vậy nữa là ta ghen đó!” Hấn tự dưng ghé sát tai ta thì thầm làm ta sồn cả gai ốc.

“? ? ?” Ta nhất thời không hiểu hấn đang định nói cái gì, nên ngẩng đầu lên dò hỏi.

“Đồ ngốc!” Ánh Hiền cười nói, xoa xoa đầu của ta.

“A! Tóc của ta Ngươi chưa từng nghe câu ‘Đầu khả đoạn, huyết khả lưu. Kiểu tóc không thể loạn’ à ?”

“Lại còn nguy hiểm?” Ánh Hiền mỉm cười nhìn ta.

“Chính tề hơn so với ngươi là được rồi!”

“Miệng càng ngày càng lợi hại !”

“Không được sao? Ngồi thẳng lên.”

“Làm gì?” Ánh Hiền bị ta làm cho đầu óc mơ mơ hồ hồ.

“Ngủ rồi!” Ta ở trong lòng hấn tìm tư thế thoải mái nhất rồi yên lặng chìm vào giấc ngủ. Tay hấn ôm ta thật chặt, lặng lẽ nở nụ cười.

Đến khi ta mở mắt lần nữa thì đã nằm ở trong phòng của mình, vò vò tóc, mơ mơ màng màng lăn qua lộn lại trên giường.

” Mẹ ơi ~ ta đói bụng. ” Ta mơ hồ lên tiếng.

“Sao thế ? Đói bụng à?”

“Ủm ~ “

“Muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn. . .” Mở mắt ra thì lại thấy Ảnh Hiên đang đứng gần bên cạnh.

” Là người à . . .”

” Sao không thể là ta?” Nghe giọng điệu của ta có chút thất vọng, hân cũng sốt sắng hỏi.

“Không có gì. Vừa nãy tự dưng quên mất, nghĩ rằng mình vẫn còn đang ở nhà. .” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, rồi sau đó lại chẳng thể phát ra tiếng nào nữa.

” Nhớ cha mẹ sao ?”

“Có một chút thôi. Tuy ta lớn gần đây rồi nhưng mà chưa bao giờ xa hai người họ lâu đến vậy .”

“ . . Muốn trở về sao ?” Thanh âm của Ảnh Hiên trở nên quái dị lạ thường, chỉ là lúc đó ta đang chìm đắm trong sự nhưng nhớ nên không để ý mấy.

“ Không có. . . Chỉ là cảm thấy nhớ mà thôi”

“ . . .” Chúng ta cứ lẳng lặng ngồi như vậy một khoảng thời gian khá dài, hai người chẳng ai nói gì.

“Ảnh Hiên. . .” Ta bất chợt lên tiếng.

“Hả?”

“Ta. . .”

” Sao thế ?”

“Đói bụng! Hi hi. . .”

“Ta biết rồi, ta sẽ lập tức cho người mang thức ăn lên ngay!” Ảnh Hiên ôn nhu cười, dịu dàng sờ sờ đầu của ta. Ta chợt nghĩ, chỉ cần có nụ cười này của hân thì ta cái gì cũng không sợ, cái gì cũng không cần. . .

“Nhược Khá. . .” Com nước no nê xong ta lại kéo Ảnh Hiên ra hoa viên tản bộ.

“Hả?”

“Nếu như . . . Nếu như có một ngày ta thích người khác thì nàng sẽ cảm thấy thế nào ?” Ảnh Hiên suy tư nói.

“? ? ?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Ảnh Hiên người xem! Uyển Thi kia!” Ta mới vừa ngồi xuống đã nhìn thấy Uyển Thi đang ngồi ở phía trên nên hưng phấn hướng Uyển Thi phất tay một cái, Uyển Thi cũng chỉ có thể cười cười với ta, dùng ánh mắt liếc liếc cái người bên cạnh, Ai. . Lại là hân. . . (Tiểu Biên: Phỉ lời! Người ta là hoàng đế đó ! Trường hợp này hân đương nhiên ở đây rồi!)

“Nhược Khá, ngồi xuống đi, mọi người đang nhìn nàng kia!” Ảnh Hiên kéo tay ta gạt gạt vài cái.

“Ồ. . .” Ta ịu xùu ngồi xuống.

“Công chúa giá lâm ~~~” Chỉ là vừa mới ngồi đã phải nghe cái giọng ổng ẹo phát sợ của tên thái giám nào đó.

Ta nhìn nhìn về phía cửa điện, chỉ thấy một nữ nhân vận y phục đỏ rất đẹp, cực kỳ đẹp, nhưng ta lại cảm thấy không vừa mắt tí nào!

“Tham kiến hoàng thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mẫn Trí Trình hành lễ với Thần Trạch.

“Công chúa miễn lễ, ban ngồi!” Thần Trạch nói.

“Ta hoàng thượng!” Mẫn Trí Trinh ngồi đối diện với Ảnh Hiên. . . . Nàng ta ngồi xuống rồi ngẩng đầu lên, vô tình nhìn thấy Ảnh Hiên. Tuy rằng ta không chắc chắn lắm, nhưng khuôn mặt nàng ta rõ ràng là hiện rõ sự hứng thú với Ảnh Hiên.

Ta quan sát công chúa Mẫn gì gì đó một chút thì phát hiện nàng vẫn đang nhìn chăm chăm Hiên, thậm chí không chớp là đằng khác. Ta khinh ! Chỉ bằng người mà muốn gả cho Thần Trạch ca à? Đã thế lại còn cuồng vọng muốn quyến rũ Hiên? Không có cửa đâu! Không! Cửa sổ cũng không có! Nàng cho rằng nàng là ai vậy? Muốn gả cho ai thì gả sao! Hừ! Ta tuyên bố quyền sở hữu Hiên bằng cách ôm chặt lấy cánh tay hắn.

“Làm sao vậy?” Ảnh Hiên có chút không chịu nổi với động tác thân mật của ta.

“Không có gì. . . Vị công chúa kia nãy giờ cứ dùng ánh mắt đại trai nhìn người nên người ta cảm thấy không thoải mái thôi!” Ta bất mãn dùng cảm chỉ chỉ nữ nhân không biết liêm sỉ mặt dày đang ngồi đối diện.

“Ha ha. . . Nhược Khả , nàng không phải là đang ghen chứ?”

“Hả?. . . Làm gì có. . . Không. . Không được sao? Người cảm ta sao” Không thấy ta thẹn thùng đến sắp điên rồi sao? ! Hửn lại còn. . . cố tình nói làm ta lắp bắp nói chẳng ra đầu đuôi gì hết

.”Ha ha. . .Được, đương nhiên được! Nàng cứ từ từ mà ghen, từ từ mà ghen, ha ha!” Trong mắt Ảnh Hiên tràn ngập hình bóng của ta, một chút cũng không có cái nữ nhân kia khiến ta vô cùng hài lòng. Ta lại một lần nữa ngẩng đầu lên thì bất gặp khuôn mặt đen như than của ai đó, ai ~~~ ta không thể không cảm thán, lòng ghen tị của nữ nhân đúng là đáng sợ. . . Thực sự là quá xấu xí ! Đột nhiên ta lại nổi cơn, muốn quậy phá một chút nên không chút khách khí quay sang lè lưỡi với công chúa kia, lại còn làm mặt quỷ, nàng ta tức giận đến mức đầu lần tai đều bốc khói ! Ha ha ha. . .Các bạn đọc giả chắc chắn là không thể hình dung được khuôn mặt nàng ta có bao nhiêu khói hải đầu !

“Hoàng thượng, nghe nói nữ tử quý quốc mỗi người đều đa tài đa nghệ, thần bắt tài muốn cùng luận bàn một chút.” Mẫn công chúa đột nhiên đứng dậy nói.

“Đương nhiên là được, công chúa muốn tỷ thí với vị nào?” Ánh mắt của Thần Trạch ca trước sau đều là lạnh lùng không đổi.

“Nàng!” Nhìn thấy Mẫn Trí Trinh chỉ ta , Ảnh Hiên ngồi bên cạnh cũng bắt đầu có chút lo lắng.

“Ta?” Không thể nào? Thị lực của người không tốt sao? Hay là não bị cơn lừa đá rồi? Nhìn ta thế này mà đa tài đa nghệ thực nữ á? Đúng là cái loại háo sắc, đại trai có khác ! Bất quá, chọn ta là sai lầm của người!

“Người sợ sao ?” Mẫn Trí Trinh miệt thị nhìn ta, kích ta đúng không? Bỏn tiểu thư ta không nổi giận thì thôi, nhưng một khi nổi giận thì tiện nhân như người chịu không nổi đâu! Ta không ra oai nhưng cũng đừng có coi ta là mèo Hello Kitty nha!

“Ai nói ta sợ ! Tại hạ là đang lo lắng cho công chúa thôi! Hi hi!”Ta chậm rãi đứng lên, bề ngoài tuy tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng là. . . ta cũng có chút bối rối, đây là lần đầu tiên bị nhiều người nhìn như vậy!

“Lo lắng cho ta? Nực cười!”

“Nếu như ta thắng công chúa, truyền đi sẽ nói Kim quốc ý mạnh hiếp yếu, thắng mà không vẻ vang gì. Lùi một bước nói nếu như ngài thắng, cũng chỉ có thể nói rõ Kim quốc hiểu được khiêm nhượng, hiểu được cái gì gọi là lễ nghi thôi!Mà quý quốc. .dù thua hay thắng đều chẳng thể còn mặt mũi đi kết giao” Ta mỉm cười hết sức ngọt ngào. Hi hi, ta không tin người không tức chết!

“Người!” Mẫn Trí Trinh tức giận đến cực hạn , cái này gọi là “Chính mình gây ra họa, chính mình gánh lấy họa”, Hừ! Xem người sẽ ứng phó làm sao!

“Nhược Khả không được vô lễ! Nếu Mẫn công chúa có hứng thú, vậy thì cùng công chúa chơi đùa một chút đi! Chỉ là luận bàn mà thôi,nào có cái gì mà mất mặt hay không mất mặt chứ ?” Uyển Thi cho Mẫn Trí Trinh một lối thoát.

” Luận bàn cũng có thắng thua chứ! Bằng không làm sao biết cao thấp đây!”

Ai ~ thật là một đáng thương ! Người khác đều giúp người bày sẵn đường đi, thế mà người lại không biết đúng sai tự chặn đường của mình. Ta thương hại nhìn nàng ta! (Tiểu Biên: Người nào đó đội lốt nữa nên càng đáng thương chứ? Làm sao còn có thời gian rảnh đáng thương người khác?)

“ . . . Nhất định tiếp tới cùng.” Sau khi được Thần Trạch ca cho phép tham gia , Uyển Thi cũng hào hứng hỏi , “Không biết công chúa muốn so tài kiểu gì?”

“Tỷ thí phân làm ba cuộc. Trận đầu đánh đàn.” Cầm? Cầm gì? Đàn dương cầm? Thụ cầm? Đàn violon? Vẫn là biển Aegean? ! Cầm nhiều như vậy không nói thì làm sao ta biết?

Uyển Thi chậm rãi bước xuống , “Trận đầu này do Bỏn cung thực hiện đi!”

“ . . .” Mẫn Trí Trinh cũng không có gì phản bác.

“ . . .” Trong đại điện yên tĩnh lạ kỳ, tất cả đều trông chờ vào màn biểu diễn của Uyển Thi.

Uyển Thi nhẹ nhàng nâng lên dây đàn, sau đó là tấu lên một bài nhạc vô cùng lay động lòng người, đánh đổ tất cả trái tim có mặt ở đây. Đại diện càng lúc càng yên tĩnh, ngay cả thờ cũng không dám, như sợ rằng sẽ làm kinh động đến âm thanh mê người đó. Ồ? Ta làm sao càng nghe càng quen tai nhỉ?! A! ! Là fallen leaves! Hèn gì quen tai như vậy! Uyển Thi từ lúc nào lại học đánh đàn cầm nhỉ?

“...” Đến khi tiếng nhạc dừng hẳn, mọi người vẫn đình chỉ hô hấp, ngạc nhiên đến cực độ, trong đầu dường như vẫn còn luẩn quẩn đâu đó tiếng nhạc mỹ lệ kia. Miệng của Mẫn Trí Trinh há to đến mức có thể nhét cả một quả trứng ngỗng!

“Rào rào...” Tiếng vỗ tay của Thần Trạch ca nhanh chóng kéo mọi người từ trong mộng cảnh đi ra.

“Rào rào...” Sau đó là một tràng pháo tay cực lớn, Mẫn Trí Trinh tức giận đến đỏ cả mặt.

“Công chúa xin mời!” Ta có thể tưởng tượng được Mẫn Trí Trinh mắng Uyển Thi ghê gớm đến mức nào! Bằng không cũng sẽ không ngồi im chẳng có động tĩnh gì kể cả khi Uyển Thi đã ngồi xuống.

“... Tài đánh đàn của Nương nương quả nhiên lợi hại, thần không dám múa rìu qua mắt thợ. Ván này coi như người thắng.” Mẫn Trí Trinh không phục nói, “Ván thứ hai là thơ từ.” Mẫn Trí Trinh đột nhiên quay đầu hướng ta nói, “Ván này nên là người đấu chứ?”

“Ha ha... Công chúa ngài cao quý như vậy, tại hạ có thể nào cùng ngài tỷ thí, còn nữa tại hạ đối với thơ từ không có bất cứ hứng thú gì. Kính xin công chúa lượng giải.” Nói thật a, thơ từ ta không tốt đâu.

“Người sợ sao? Hừ! Nguyên lai tài nữ của Kim quốc cũng chỉ đến thế!” Ta có nên nói nàng ta không biết điều đây? Vẫn là không sợ chết a? Lại ngay trước mặt hoàng đế chê cười, đúng là tỷ muội của Mẫn phi kia! Giận thực sự là đáng sợ nha! Di truyền nhiều khi cũng chẳng phải cái gì tốt.

“Công chúa, người đừng làm chuyện mất thể thống như vậy chứ?” Uyển Thi tự nói đùa.

“Người!” Mẫn Trí Trinh giống như là vừa cắn phải lưỡi mình hay sao mà nói không thành lời, mặt cũng vô cùng kém sắc.

“Vẫn là Bồn cung tiếp người đi!”

“Nếu nương nương tình nguyện, ta đương nhiên rất vinh hạnh!” Thua một ván là ta không cần thận, ván này ta sẽ khiến người thua thảm hại! Thắng người là coi như tiện thể thắng luôn cái nha đầu chết tiệt kia! Ha ha... Mẫn Trí Trinh trên mặt lộ ra nụ cười tà ác làm ta buồn nôn muốn chết!

“Ảnh Hiên nhanh đưa ta ly rượu!”

”Nàng sao thế?” Vừa này không phải còn rất tốt sao?

”Nhìn thấy mặt ai kia là ta mắc ói!” Ta ghét bỏ nói.

“Ha ha... Nàng ta dù sao cũng là công chúa! Có khi sau này còn là phi tử cũng nên! Làm sao có thể nói như vậy?” Nói xong hắn còn gõ một cái lên đầu ta.

“Hừ! Người dám đánh ta! Ta không chơi với người nữa!”

“Được rồi! Được rồi! Đừng náo loạn! Ta biết sai rồi! Đau còn không kịp, sao nỡ đánh nàng đây!” Hắn ôn nhu xoa xoa “vết thương” cho ta, lại còn liếc mắt đưa tình. Ha ha! Thật ngọt ngào lãng mạn làm sao!

“Khụ khụ... Không biết Mẫn công chúa lại muốn tỷ thí kiểu gì?” Vài tiếng khụ khụ kia rõ ràng là nhắm vào chúng ta! Thần Trạch ca, người cảm thấy ghen tị thì đi mà tìm Uyển Thi tình chàng ý thiếp, mắc mớ gì phá hỏng chuyện tốt của ta với Hiên!

“... Ta ra về trên, nương nương ngài ra về dưới.” Cổ nhân sao toàn thích chơi mấy cái thứ này nhỉ, nhằm chán đến chết đi được!

“Nương nương nghe rõ, về trên là xuân thảo mẫn đình thổ tú.” Mẫn Trí Trinh suy nghĩ một lát.

“Bách hoa khắp nơi phiêu hương.”

“Đông phong thổi ra Thiên Sơn lục.”

“Mưa xuân tung đến vạn tượng tân.”

“Dịch làm hoa mai khúc.” Mẫn Trí Trinh bắt đầu sốt ruột.

“Ha ha...”

“Nương nương là không đối ra được?” Mẫn Trí Trinh cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

“Ta chỉ là muốn cho công chúa thêm thời gian suy nghĩ. Ta về dưới là oanh đề dương Liễu Phong.” Hầy, Uyển Thi của chúng ta đúng là thủ đoạn đầy người, ha ha!

“Được! ! ! ~ “

“Được! ~” vẫn vỗ bả quan đối với Uyển Phi đều nhìn với cặp mắt khác xưa ! Vốn tưởng rằng hoàng đế là mê muội vì sắc đẹp, không nghĩ tới. . .

“Giờ đến phiên ta ra đề mục chứ? Mẫn công chúa.”

“Nương. . Nương nương xin mời. .” Lúc này Mẫn Trí Trinh là không cao hứng nổi, khả năng thua là nắm chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Uyển Thi gian gian nở nụ cười, ra đề mục nói: “Một, hai ba, bốn năm, sáu thất.”

“Chuyện này. . .” Mẫn Trí Trinh đứng hình, vẫn vỗ bả quan cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Ha ha ha. . .”

“Ngươi cười cái gì!” Mẫn Trí Trinh tức giận trừng mắt nhìn ta.

“Ha ha. . Xin lỗi! Xin lỗi! Ta thật sự không nhìn được...”

“Hình tượng! Hình tượng!” Ảnh Hiên bắt đầu dĩ nhiên nhắc nhở.

“Ồ. .” Ta lập tức nhìn cười, đổi thành bộ dáng nghiêm túc, “Công chúa nếu như ngươi không chê, tại hạ có thể giúp ngươi.” Ta nắm chặt lấy thời cơ chuẩn bị phản công.

“Chỉ bằng ngươi sao?” Mẫn Trí Trinh khinh thường nhìn ta.

“Cầu nhân (chửi mất chó í T^T) đừng có coi thường người khác!” Đương nhiên câu nói này sẽ không để cho nàng ta nghe thấy, “Nhưng là công chúa không phải đang bó tay toàn tập sao? Cứ để ta thử xem!”

“...” Thấy Mẫn Trí Trinh không đáp lời, ta nói tiếp, “Về dưới là. . . Vương bát!(đồ con rùa) Ha ha. .” Ta không thể nào nhìn được đắc ý, lại một lần nữa cười đến thất điên bát đảo. Ảnh Hiên chán nản che mặt.

Bách quan cũng nhìn cười đến mức mặt ai nấy đều đỏ bừng bừng.

“Ngươi!” Mẫn Trí Trinh ghen hờn, ngoài từ này ra cũng chẳng thể nói được gì.

“Công chúa nghe rõ nha ~ về trên là trung tín hiếu lễ nghĩa liêm.”

“...”

“Công chúa có muốn hay không. . .” Ta tốt bụng hỏi nhỏ nhưng lại đổi về một ánh mắt hung tợn như muốn ăn tươi nuốt sống ta.

“Đ. . . Được, ngươi nói luôn đi!” Nhưng cuối cùng vẫn là phải nhịn nhục chào thua.

“Về dưới của trung tín hiếu lễ nghĩa liêm là. . . Vô liêm sỉ.” Ta rất thẳng thắn trả lời.

“Ha ha. . .” Cả đám quần thần cười phá lên.

Ha ha, lần này thì công chúa kia mặt mũi làm gì còn đây? Thần Trạch không thể làm gì khác hơn là đứng ra cứu vãn. “Khụ khụ. . .” Nghe được hoàng đế ho khan ra hiệu, lập tức tiếng cười ồn ào kia liền dừng lại.

Ta vuốt vuốt ngực, cố gắng nén cơn buồn cười xuống, tiếp tục hỏi, “Mạo muội xin hỏi công chúa vấn cuối cùng là so về cái gì?” Nàng ta lại tiếp tục hung ác nhìn ta. Ai da, đúng là phụ nữ hung dữ! Khác hẳn với ta, thiện lương đáng yêu biết bao nhiêu! (Oe, cho xin đi)

“Vấn cuối cùng này, bốn công chúa muốn so về tranh! Lần này phải làm phiền nương nương rồi” Mẫn Trí Trinh vô tình thấy được vẻ mặt lo âu của Uyển Thi, liền bắt đầu khiêu khích.

“Chuyện này. . .” Uyển Thi không biết như thế nào cho phải, hội họa hoàn toàn là điểm yếu của nàng.

“Nương nương, ta có thể giúp người mài mực chứ?” Ta lên tiếng đề nghị nhằm trấn an Uyển Thi.

”Được rồi!” Uyển Thi không khỏi lo lắng nhìn ta.

“Không biết chủ đề vẽ tranh của công chúa là gì?” Ta vui vẻ hỏi. Lần này thì chắc chắn sẽ để cho cái công chúa ngạo mạn nhà ngươi thua một cách thê thảm!

“Lấy sơn thủy làm đề đi!” Ha ha, nha đầu thối tha không có tên tuổi kia, ngươi mau mau hàng đi! (Cái bà công chúa này đúng là khinh người quá)

“Nhược Khả, làm sao bây giờ ?” Uyển Thi lo lắng hỏi nhỏ.

“Không cần lo lắng , ta có diệu kế!”

” Vậy tất cả trông cậy vào ngươi đó!” Uyển Thi sửa sang lại quần áo.

“Lấy một nén nhang làm hạn định , bắt đầu đi!” Mẫn Trí Trinh sai người đốt một nén nhang lên.

“Còn nhớ mấy cái hình vẽ Picasso không?” Ta mượn nắm thuốc màu len lén nói với Uyển Thi.

“Àn . . Ý của ngươi là?”

“Nó là thiên về trừu tượng, chúng ta có thể lợi dụng điểm đó!”

“Thế nhưng . . .”

“Yên tâm! Hãy tin tưởng ở ta!”

Mẫn Trí Trinh cầm bút múa may liên hồi, vô cùng chuyên nghiệp. Uyển Thi làm theo lời ta nói, cầm lấy bút cỡ lớn nhất vẽ loạn sứt, loạn điểm (vẽ loạn cả lên, không theo một trật tự nào) Mọi người bị động tác kì lạ của Uyển Thi làm cho ngây ngốc , cả Thần Trạch cũng nhũn mày không hiểu. Mẫn Trí Trinh bị tiếng bàn bạc xôn xao thu hút nên quay sang . Hừ! Biết mình không có thắng thì thôi đi còn bày đặt! Không bằng trực tiếp chịu thua để đỡ mất mặt có phải hơn không! Tỷ tỷ còn nói Uyển Thi kia vô cùng lợi hại, xem ra cũng chỉ đến thế thôi.(Nhược Khả: Đồ công chúa thối tha! Ta đánh chết ngươi ! Ta nguyện rửa ngươi mua mì ăn liền không có gói gia vị!)

“Ta vẽ xong rồi! .” Mẫn Trí Trinh cao giọng ra hiệu rồi nhìn sang bọn ta. . . đang gác chân, cắn hạt dưa, hai cung nữ đứng bên cạnh cầm quạt quạt liên hồi, tư thế vô cùng nhàn nhã.

Mấy tên thái giám đem tác phẩm của hai người cùng nhắc lên.

Một bên là thanh sơn lục thủy hung vĩ tú lệ, nói thật ta không thể không khâm phục năng lực của ta trong một thời gian ngắn như vậy lại có thể vẽ được như thế , mực nước đậm nhạt vừa đúng, bút pháp cứng cáp mạnh mẽ, thực sự không giống như là một nữ tử làm.

“Nhược Khả , nếu như chính diện tranh tài chắc chắn sẽ thắng sao?” Uyển Thi lo lắng thì thầm vào tai ta.

“Đúng là có chút khó tin, nhưng là ai bảo chúng ta đến từ 21 thế kỷ làm gì. Ở đây bọn họ làm gì đã biết đến những bức vẽ thế này chứ” Ta nhún nhún vai, thần nhiên nói.

“Ừm”

Nhìn sang bên còn lại . . Ách . . Cái này. . . Ta chỉ có thể nói đây quả nhiên là một bức vẽ vô cùng trừu tượng! May ra chỉ có những nghệ thuật gia mới có thể hiểu được.Chúng ta đều là phẩm phụ tục tử,hay là thôi đi! Tim phiền toái cho mình không phải là chủ ý gì tốt. Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao thôi!

Các quan lại có vẻ khen ngợi bức vẽ của Mẫn Trí Trinh hơn, nhưng vì Uyển Thi có hoàng đế chống lưng nên cũng chẳng dám nói gì.Đột nhiên một tên quan lớn to gan tiến lên hỏi: “Thần ngu dốt, cả gan xin hỏi nương nương , bức họa kia của ngươi mang hàm ý gì?”

“Ta sẽ thay nương nương giải thích ! Đa tạ câu hỏi của ngài. Có điều. . . Mời ngài nhìn kỹ lại một chút , ta nghĩ đại nhân nhất định có thể cảm nhận được,sẽ nhìn thấy bức tranh kia đẹp như sơn thủy tiên cảnh.” Thừa dịp hấn đem sự chú ý đặt lên trên bức ảnh kia, ta tranh thủ nhắc với Uyển Thi , “fallen leaves!”

“Có thể giải thích một chút không?” Hiếm khi lại thấy Mẫn Trí Trinh nói nhẹ nhàng như vậy,ta liền không khách khí.

Lúc này tiếng đàn của Uyển Thi lại vang lên.

“Thình các vị đại nhân nhìn kỹ bức tranh này một lần nữa , dùng tâm của các ngươi cảm nhận nó, tiếp theo nhắm nhắm mắt lại, chậm rãi hồi tưởng lại bức họa này. . . Ngươi thân ở trong sương mù dày đặc, một trận gió ôn hòa thổi tới, thổi tan sương mù dày, ngươi dần dần thấy rõ nơi ngươi đang đứng, đó là một nơi như tiên như mộng! Núi cao trập trùng, rừng cây xanh âm u , ánh mặt trời theo khe hở giữa những lá cây len lỏi chiếu xuống, trước mặt là mùi hương của đất hòa quyện với gió , bên tai là tiếng kêu vui tai vang vọng của những chú chim và dòng suối chảy. Hình ảnh như vậy chỉ có xuất hiện trong mơ mà thôi!”

”Ngươi từ lúc nào lại tài hoa như vậy?” Uyển Thi nhỏ giọng hỏi ta.

“Ta hiện tại rốt cuộc đã biết cái gì là ‘Áp lực chính là động lực’ ! Ngươi nói xem, trong lúc gay cấn thế này, ta làm sao lại không bị kích thích được cơ chứ ” Ta nhỏ giọng trả lời, tránh làm kinh động đến đám người kia vẫn đang hưởng thụ nghệ thuật.

” Chúng ta có nên nhắc nhở bọn họ một chút không?? Chỉ sợ bọn họ sẽ ngủ thiếp đi mất.” Ta lấy tay khều khều Uyển Thi một chút.

“Ừm, cũng đúng”

“Đúng là tiên cảnh trên Thiên giới! ! !” Đại thần cảm khái nói.

“Ta chưa bao giờ thấy bức họa nào lại đẹp đến mức khiến người khác không dám mở mắt ra nhìn đến vậy! ! !” . . . Các đại thần bắt đầu trao đổi ý kiến, vài vị còn xúc động đến mức chảy cả nước mắt! Kết quả là rất hiển nhiên, Uyển Thi thắng. Mẫn Trí Trình mặc kệ đám quan thần vẫn còn đang cảm thán, nhanh chóng lên lút rồi đi.

* Hầy, ta nói lần này nữ chính dùng biện pháp kết hợp nhạc và tranh thật quá giỏi đi ~~~ Có ai thường thức tranh theo kiểu đó chưa nào?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Vào sáng sớm ngày thứ hai ta mò thẳng đến Tinh Nguyệt Cung.

“Uyển Thi a ~ bà nổi tiếng rồi đó!” Còn chưa vào đến cửa,ta đã bắt đầu hưng phấn hô to.

“Uyển Thi oi ~ bà thành danh nhân rồi! Bà không biết mình nổi tiếng đến mức nào đâu !” Ta không chút khách khí đá tung cửa, cầm lấy tay Uyển Thi lại càng thêm hưng phấn tốt cùng, liên mồm nói,

“Không nghĩ tới người cổ đại truyền tin cho nhau còn nhanh hơn cả mạng internet! Mới đây thôi mà cả nước ai cũng biết đến bà, đã vậy còn phóng đại lên thành tiên nữ giáng trần nữa cơ! Ha ha, bà nói xem? Đây! Sao không phản ứng gì vậy? Về mặt kia của bà là gì? Lẽ nào, hoàng đế mặt lạnh như tiền cũng ở đây?” Ta bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây xung quanh phòng.

” Cái đó. . . Nhục Khà à . . . hôm qua ta. . . ”

” Có chuyện gì?” Ta bắt đầu có linh cảm không tốt.

“Không. . Không có gì. . ”

“ Bà có xem tôi là bạn không thể? Mau nói đi!” Ta thật không chịu được cái kiểu úp úp mở mở này đâu.

” Mẫn công chúa. . . Nàng ta. . . ”

“Nàng ta làm sao ? Lẽ nào bị chúng ta chọc giận đến mức hộc máu à?” Ta cực kỳ mong chờ nói.

“Nàng ta phải gả cho . . . Ảnh Hiên.” Uyển Thi vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của ta.

“Ta còn tưởng là chuyện gì chứ! Không phải là phải gả cho Ảnh Hiên thì . . . Cái gì! Nàng ta phải gả cho Ảnh Hiên!? Nàng ta là không có việc gì làm nên muốn kiếm chuyện sao? Đúng là chán sống rồi! Cô nãi nãi ta đây hôm nay sẽ đại diện cho mặt trăng, đại diện cho mặt trời, đại diện cho các vì sao vĩ đại trên Địa Cầu, đại diện cho ngân hà tiêu diệt cái nữ nữ nhân nào bị hỏng nặng này! ! !” Ta hét lên tức tối, quay người muốn trở về vương phủ hỏi tội.

“Đây! Đây! Nhục Khà, bà trước tiên đừng kích động! Nói sao đi nữa thì ả ta cũng là công chúa đó!” Uyển Thi vội vàng nắm được ta kéo ngược trở về.

“Vậy làm sao bây giờ? Ta không tin đâu ! Nàng ta ý có hoàng thượng chống lưng thì muốn làm gì thì làm sao?(Hừc. . là phải chứ có phải là đòi đâu)Đúng rồi! Ảnh Hiên biết chuyện này không? Hắn nói thế nào ?”

“Hắn. . . ”

“Cái tiểu tử thúi kia có phải hay không vừa nghe thấy có mỹ nữ phải gả cho hắn thì không phân biệt được đông tây nam bắc nữa rồi?! Chẳng trách ở vương phủ một thời gian lại chẳng thấy bóng dáng hắn đâu! Bây giờ ta sẽ đi tìm hắn tính sổ!!” Ta cắt lời Uyển Thi,mặc kệ Uyển Thi muốn nói cái gì, sau khi phát biểu hung hãn xong, ta lại hung hăng quay người, một đường trở về vương phủ.

“Hắn không đồng ý chuyện đó. . .” Uyên Thi nhìn bóng lưng kia mỗi lúc một xa, ngơ ngẩn một hồi mới lấy lại lý trí mà nói lên mấy chữ then chốt =. =|||

“Họ Kim! Tên Ảnh Hiên! Ngươi lăn ra đây cho ta!” Ta đứng trước cửa phòng Ảnh Hiên hô to, còn không ngừng lấy chân đá mạnh vào cửa.

“Hả? ~~~” cửa chậm chậm mở ra.

“Ngươi nói đi! Mau giải thích cho ta nghe rốt cuộc là thế nào!” Ta phun ra một câu không đầu không đuôi.

“Nàng muốn ta nói cái gì?” Ảnh Hiên làm bộ không biết, làm ra bộ mặt vô tội cười cười.

“Ngươi đừng có giả bộ ! Uyên Thi nói cho ta nghe hết rồi! Nói ngươi đồng ý kết hôn với nữ nhân không biết liêm sỉ Mẫn Trí Trinh kia! (ÁCH? Uyên Thi của chúng ta nói khi nào nhỉ?)”

“Ta. . Ta không có muốn kết hôn với nàng ta. . . Là. . là nàng ta phải gả cho ta, ta biết phải làm gì đây! Vậy mà nàng còn đứng đây giảng đạo!!” Ảnh Hiên tỏ ra vô cùng buồn bực, hoàn toàn không có bộ dáng của một Ảnh Hiên bình tĩnh như trước đây.

“Cái này có gì khác nhau à? Ta giảng đạo ? Ha ha, còn chưa có chiếu cáo thiên hạ mà đã bắt đầu ghét bỏ ta rồi ? Có phải ngươi đã thích Mẫn Trí Trinh rồi không?” Không phải là hắn nói thích ta hay sao? Nguyên lai. . . Đúng vậy. . Yêu thích thì vẫn chỉ là yêu thích, chứ không phải. . . yêu.

“Nàng! Nàng đừng tùy hứng như vậy được không! Ta không muốn cùng nàng tranh cãi, nàng trước tiên hãy nghe ngóng cho rõ sự tình rồi hãy đến nói chuyện với ta!” Ảnh Hiên chưa từng đối xử lạnh lùng với ta như vậy. . .

“Ha ha, ta tùy hứng? Ngươi nói đúng! Ta Trần Nhược Khả là người tùy hứng đó, thì sao? Lẽ nào bây giờ ngươi mới biết? !” Ta thừa nhận là có chút câu huyết, nhưng lời thì cũng đã nói ra rồi, không thể rút lại.

“Hiên a ~~~” lúc này theo cửa truyền đến một thanh âm eeo là đến phát nôn !

“Hiên a ~~~ nàng là ai vậy?” Ngươi biết rõ còn hỏi!!

” Không có chuyện gì thì cũng đừng ở đây giả làm người mù!” Ta lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng ta. Thật khó chịu muốn chết!

“Nhược Khả!” Ảnh Hiên rống to.

“Thế nào? Đau lòng thay cho tân nương? Quấy rối các ngươi thế này cũng cảm thấy rất áy náy! Không. . Là vạn phần áy náy !” Không muốn nhìn họ thân mật trước mặt thế này chút nào! Không muốn, không thích, không ưa chút nào!

“ . . .” Ảnh Hiên một câu cũng không nói, cãi vã với ta mà cũng khiến ngươi chán ghét đến mức không thèm nói gì sao? Ha ha. . .

“Kim Ảnh Hiên. . . Ngươi hãy nhớ lại lời ta từng nói đi. Không nhớ rõ cũng không sao bởi vì cái đó cũng không trọng yếu. . Yên tâm, ta sẽ không quấy rối các ngươi đâu. .” Ta cực kỳ bình tĩnh nói rồi quay người sai bước.

Ta bước đi vô định trên đường cái, sau đó lại quyết định đến Tĩnh Nguyệt cung.

“Ngươi nói cái gì? !” Ta rít gào. Thế giới này vì sao lại trở nên tàn nhẫn như vậy?! Uyên Thi không cho ta vào Cung sao?

“Trần cô nương, đây đích thị là mệnh lệnh của Uyên phi nương nương. .” Thị vệ run sợ nhìn ta.

“Ngươi có chắc đây không phải là mệnh lệnh của hoàng đế?”

“Đúng là mệnh lệnh của Uyên phi nương nương. .” Vì sao vô duyên vô cớ lại không cho ta vào ở nhờ cơ chứ!

“Hô ~ hô ~ thế giới này thật hiểm ác biết bao, bà cũng thật tốt quá , Uyên Thi à. Như vậy không ổn tí nào, là trăm ngàn lần không được! Hừ ! Trần – Uyên – Thi ! Ngươi là người vong ơn bội nghĩa. . . à không, ngươi là cái đồ trọng sắc khinh bạn ! ! ! Ta mang họ Trần với ngươi cảm thấy thật là một chuyện vô cùng sỉ nhục! A ~ ta nguyện rửa ngươi đi nhà cầu không có giấy vệ sinh! Mưa mì ăn liền không có gói gia vị! A ~~~ Hu hu hu . . Các ngươi ai cũng đều bắt nạt ta. . . Ta không chơi nữa! Ta muốn về nhà cơ! Hu hu hu. . .”

Ta hét mắng rồi lại khóc um lên, thị vệ bên cạnh mồ hôi rơi đầy mặt nhưng cũng không dám khuyên, để mặc ta khóc lóc , vừa khóc vừa đi .

“Ngươi là cái đồ trọng sắc khinh bạn ! Vừa có lão công đã vứt bỏ bằng hữu, vứt bỏ người thân sang một bên ! Ta nguyện rửa tóc ngươi phân nhánh! Trong phòng tất cả cái ghế đều chỉ có một chân! Uống trà chỉ có lá trà không có nước!! . . .” Ta đang ở trên đường cái, vừa đi vừa chửi rửa thì bỗng nhiên xuất hiện một đám người, chặn đường đi của ta.

” Tiểu cô nương, có thể hay không cùng gia vui đùa một chút?” Cái tên đi đầu nói.

“Đi chỗ nào?” Ta chẳng thèm để ý, vô thức trả lời.

“! ! !” Rất hiển nhiên đám người kia bị lời nói ngắn gọn của ta làm cho hóa đá, thực sự là tội lỗi , tội lỗi a ~

“Nhưng làm sao bây giờ đây? Ta lại không muốn đi . .” Ta vô cùng áy náy nói.

” Tiểu cô nương , gia khuyên ngươi tốt nhất vẫn là nên thức thòi một chút!”

“Ha ha, ta cứ không thức thòi đây !” Ta hứng thú nói, “Nói đi! Là ai phái các ngươi tới ?”

“Biết quá nhiều đối với ngươi chỉ có hại chứ không có lợi .Các ngươi còn đứng đó làm gì?Nhanh bắt nàng lại cho ta!” Hắc quay sang, vô có đập cho thủ hạ đứng sau lưng một cái.

Một đám người hướng về phía ta vọt tới, vì sao bây giờ lại nhiều người như vậy ? Ta không thèm đếm xỉa đâu! Ta không tin một cao thủ Taekwondo lại thất bại! (Tiểu Biên: Cô nãi nãi của ta ơi, ngay cả sơ cấp cô còn chưa có học !!) Ta xoay người chạy đi , cộng thêm vút này nọ,nhưng vẫn là không chạy thoát khỏi được những người này, những người này không phải là đám lưu manh đơn giản như vậy. Những người này thể lực không phải bình thường ~ Thời điểm ta sắp bị tóm thì từ đâu xuất hiện một đám người võ công cao cường chạy ra cứu ta nhưng vấn đề là ta không quen biết những người này . . .

“Các ngươi ăn nhằm gan hùm mật báo hay sao! Ngươi của Vương phủ mà cũng dám động vào ? Không muốn sống !” Mẫn Trí Trinh mang theo một đám nô tài xuất hiện ở trên đường cái, rất nhanh gọn xử lí xong đám lưu manh.

“Là nàng ta . . .” Lưu manh đầu lĩnh muốn nói cái gì đó nhưng lại bị Mẫn Trí Trinh cắt lời.

“Làm sao? Muốn ăn cơm tù sao? Còn không mau cút đi!” Mẫn Trí Trinh đánh đuổi đám người kia xong rồi đi tới bên cạnh ta, ồm ồm nói với ta, “Tỷ tỷ không sao chứ? Chuyện của ta với Hiền là do phụ vương an bài, ta cũng không thể làm gì, hi vọng. . .”

“Đội lất nữa! Đội lất nữa! Vừa nãy ngươi gọi ta là gì?”

“Là tỷ tỷ, sao. . .”

“Xin nhờ đại thẩm! Nếp nhăn của ngươi nhiều hơn ta đó , ngươi gọi ta tỷ tỷ, vậy ta có phải là nên tôn xưng ngươi là nãi nãi, hoặc là lão yêu quái hay không?” Ta khom người giả bộ hành lễ.

“Ngươi!” Nữ nhân từ xưa đến nay đều vô cùng đề ý đến tuổi tác, ta nói như vậy mà ngươi không ức mới lạ! Bà già ~

” Chuyện ngươi với Ảnh Hiền, ta không có gì để nói hoặc kiến nghị.Như vậy, không có chuyện gì thì ta đi trước.” Nói xong ta nhanh chóng rời đi , miễn cho bà già lại lấy cái gì đó kích thích ta. . . Kích thích ta? Có một số việc phải hỏi cho rõ ràng mới được . . . nha đầu Trần Uyên Thi này vì sao lại “Tạm không tiếp khách” ?! Đúng rồi! Hi hi, nói thế nào cũng là huynh muội, người kia hẳn sẽ không thấy chết mà không cứu !

“Nha đầu chết tiệt kia, ta muốn nhìn xem ngươi còn có thể đắc ý bao lâu! Ha ha ha ha. . .” Mẫn Trí Trinh ở sau lưng ta lộ ra sắc mặt khủng hoảng. (Tiểu Biên: Nữ nhân hiểm ác đúng là xấu nhất, quả nhiên không sai)

Ta hồi đồng hồi tây mới tìm thấy Lý phủ,ha ha! Không sai,Lý phủ chính là nhà của Lý Ân Dục, có hẳn thì tất cả vấn đề đều được giải quyết . Ha ha! Ta quả nhiên là một thiên tài!

“Xin hỏi các ngươi, thiếu gia có ở nhà hay không?” Nhìn thấy một hạ nhân từ trong phủ đi ra, ta liền chạy tới túm lại hỏi.

“Ngươi là?”

“Ta là. . .” Ta chưa kịp nói liền bị cái kia hạ nhân cắt lời.

“Ngươi là nha hoàn của vị tiểu thư nào đó thích thiếu gia nhà chúng ta hả ?” Hắc đang nói cái gì vậy?Ta có nói ta là nha hoàn à?

“Ngươi hiểm lắm rồi. . .”

“Ha ha, thiếu gia nhà chúng ta đi tìm Vạn Tinh cô nương , rất có tiếng trong kỹ viện, không cần nói là ta cho ngươi biết, hầy, hơn nữa ngươi cũng từ bỏ đi, ở cái thời này thì nha hoàn thấp hèn thì không thể xứng đôi với thiếu gia đức cao trọng vọng đâu”

“Ha ha. . .” Ta cũng chỉ có thể cười gượng. Vạn tinh? Oa ~ ! Cái tên đúng là mát tai thật đấy! Cái tên Lý Ân Dục này hờ ra một tí là đã đi tìm đến phong hoa tuyết nguyệt rồi.

Kỹ viện cũng chính là nơi đây hoa ,cũng chính là nơi để tiêu tiền và nhận tiền , lần trước đi kỹ viện, tú bà vừa nhìn thấy Ân Dục mắt đã sáng rực lên, như thể nhìn thấy nhìn thấy thần ấy .Nhưng ta là nữ , làm sao có thể vào đây? Aiz, mặc kệ ! Thử một chút xem sao!

“Ai yo yo, vị cô nương này, đây không phải là nơi cô nương có thể đến đâu ~~~ !” Tú bà vẫy vẫy khăn tay nồng nặc hương hoa về phía ta khiến ta hất xì liên tục.

“Ha ha, ta tìm một người, tìm rồi sẽ đi.”

“Không biết cô nương đang tìm ai? Vẫn là. . .” Con mắt của tú bà cứ chăm chăm nhìn ta từ trên xuống dưới, giống như thể ta đang thân không mảnh vải đứng trước mặt vậy!

“Ta tìm . . Ta tìm chính là hần! Ha ha ~” bỗng nhiên nhìn thấy thấy Ân Dực từ trong phòng đi ra, ha ha, đây là vạn hạnh, vạn hạnh a ~ Ồ ~~~~~

“Nàng sao lại tìm tới đây?” Ân Dực đóng cửa xong rồi quay lại hỏi ta một cách kỳ quái.

” Ta đến nhà tìm người, nhưng hạ nhân trong phủ người nói người đang ở đây nên ta tới tìm người!” Ta loay hoay một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy ẩm trà , liền rót ra hai chén, cực kỳ nịnh bợ đưa cho ai đó một chén.

“Không phải nàng đang sống khỏe mạnh ở vương phủ sao? Đến tìm ta làm gì vậy?” Ân Dực nhận lấy ly trà hỏi.

“Ta và Hiên cãi nhau. .”

“ . . ” =||| “Sở dĩ nàng là vì gặp nạn nên mới tới tìm ta? Tiểu Khả à , nàng thật làm ta đau lòng quá!”

” Làm gì có chuyện đó chứ! Huống hồ ta là bởi vì nhớ người mới đến, người sao lại nở nghi ngờ , chối bỏ tấm lòng tốt của ta. . .” Ta cúi đầu giả vờ lau nước mắt.

“Được rồi, được rồi! Có thể ở lại chỗ ta nhưng không được ăn không ở không đó, cũng nhớ nói với người khác là nàng chủ động đấy, nếu không ta thật sự sẽ vô cùng thê thảm.” Ân Dực phòng hờ nói.

“Dễ bàn dễ bàn, Ân Dực ca thật trọng nghĩa !” Ta vội vàng gật đầu , nào còn nhớ đến điều kiện của hần. Mặc kệ như thế nào thì chỗ ở coi như đã tạm thời tìm được , nhưng còn chuyện của Mẫn Trí Trinh thì phải làm sao? Ngay cả Ân Dực còn không biết gì, xem ra phải mượn quyền lực của hần rồi tự mình điều tra thôi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Từ sau khi ta bước vào Lý phủ, từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu của ta đều có cảm giác ta sẽ gặp một rắc rối lớn nào đó ! Bởi vì ta vừa vào cửa, ngồi xuống uống n ly trà thì trong thời gian đó, bảy, tám vị phu nhân cứ nhìn chăm chăm vào ta ! Ta đã làm gì ai đâu chứ ! Nhóm ‘mỹ nhân’ này là vô tình hay cố tình hện nhau đến đây cùng một lúc thế này vậy?

“Ha ha. . Ân Dực ca, người không giới thiệu một chút sao?” Ta thực sự là không cách nào nhìn được bầu không khí như vậy! Là người khác cũng không thể chịu được! Huống hồ, bọn họ lại còn nhìn ta như thể ta là sinh vật lạ !

“À” Trên mặt Ân Dực hiện rõ vẻ bất đắc dĩ. Thực sự là đến địa bàn của chính mình thì liền trở thành lão đại a ~

” À cái gì mà à ! Nói mau đi!” Ta nói nhỏ , “Ha ha. . .” Vừa nói còn phải vừa mỉm cười, thật mệt chết ta!

“Ta không muốn nói !” Trên mặt Ân Dực viết hai chữ rõ ràng ‘muốn nói’ , trái biệt hoàn toàn với lời nói vừa rồi của hần.

“Ngài nói! Ngài nói đi mà !” Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu ! Rốt cục ta cũng hiểu được ý nghĩa của câu này một cách sâu sắc!

“Mấy vị này chính là các tỷ tỷ của ta! Đại tỷ, Nhị tỷ, Tam tỷ, Tứ tỷ, Ngũ tỷ, Lục tỷ, Thất tỷ, Bát tỷ.” Ân Dực từ từ giới thiệu từng người cho ta nghe. Chuyện này. . . Mẫu thân của Ân Dực thật là vĩ đại quá! (híc, sinh nhiều con quá)

” Xin ra mắt các vị đại tỷ, ta là bạn của Ân Dực ca.” Ta đứng dậy, rất lễ phép nhún người thỉnh an – cái động tác học cách đây không lâu. Có điều hình như các nàng có vẻ không hài lòng, ta có nói sai cái gì không? ? ? Lập tức hướng về phía Ân Dực đang nhàn nhã uống trà cầu cứu.

“Các vị tỷ tỷ không cần nghĩ bậy, nàng là người của Ảnh Hiên, đừng hi vọng ta sẽ làm chuyện gì đó ảnh hưởng tới tình huynh đệ của ta và Hiên” Ân Dực nhìn cũng không nhìn nhóm mỹ nhân kia, bình tĩnh nói.

“Đi thôi! Ta dẫn nàng đi xem phòng của nàng.” Ân Dực đặt ly trà xuống nói với ta.

“Một nam nhân như con mà lại muốn đi cùng một cô nương chưa có chồng ở cùng một nơi sao?” Một đôi phu thê trung niên tiến vào, mở miệng chính là phụ nhân trung niên.

“Đứng đấy! Con ở lại đây, ta có chuyện muốn nói với con.” Người nam nhân trung niên nói thêm, mang theo uy nghiêm bức người.

“Cô nương, người hãy đi theo chúng ta đi !” Ta bị một đám nữ nhân đi tới đẩy ra khỏi phòng khách . Ha ha, cái nhà này. . . xem ra chỉ có phụ thân của Ân Dực ca gần như là người bình thường thôi!

”Tiểu cô nương,ngươi tên là gì vậy?” Đại tỷ hỏi ta.

“Ta tên Trần Nhượng Khả.” Đang ở trước mặt trưởng bối, phải cư xử cho đúng mực mới được!

“Xin hỏi Trần cô nương năm nay bao nhiêu ?” Nhị tỷ hỏi tiếp.

” Tỷ gọi ta Nhượng Khả là được , ta năm nay hai mươi .”

“Nhượng Khả à, muội thật sự là người của tiểu tử Ảnh Hiên kia sao?” Bát tỷ bên cạnh ta bạo dạn hỏi.

“Bát muội, muội thật không để ý chút nào ! Nhượng Khả à, ngươi đối với Ân Dực nhà chúng ta là tình cảm gì vậy?” Lục tỷ tới xuyên một cú.

“Lục tỷ, ý đồ của tỷ cũng rất rõ ràng đó!” Bát tỷ không phục bừa bãi.

“Nghe ta nói!” Tứ tỷ cũng tới thò một chân vào, “Nhượng Khả à, ngươi đừng trách tứ tỷ quá thẳng thắn nha ! Ngươi nói đi, ngươi có yêu Ân Dực nhà ta không?”

“Tứ tỷ, tỷ thật sự là còn mặt dày hơn cả Lục tỷ!” Bát tỷ thò cả nước miếng ra. (Khiếp, bà này có phải là tiểu thư không vậy)

“Tiểu hài tử, ngươi thì biết cái gì ! Ta đây là đang xác định vị trí của Ân Dực trong tim của Nhượng Khả!” Tứ tỷ mỉm cười lần thứ hai hỏi ta, “Nhượng Khả , không cần thẹn thùng đâu , cứ thành thật nói ra đi, ngươi có thích Ân Dực nhà chúng ta không?”

“Tứ tỷ, tuy rằng ta có thích , nhưng . . .” Câu trả lời này có rất nhiều nghĩa, nhưng là chưa nói xong đã bị họ chặn lại không thương tiếc.

“Ngươi xem ngươi xem! Ta biết ngay mà ! Nhượng Khả ngươi yên tâm, tứ tỷ ta sẽ giúp ngươi chiếm đoạt Ân Dực!” Tứ tỷ tràn đầy tự tin tự vỗ ngực nói.

“Xin nhờ tứ tỷ, người ta lời còn chưa nói hết mà !” Lục tỷ quả nhiên là người tốt a! Người theo đuổi chân lý người đẹp nhất ! Và Lục tỷ chính là một ví dụ điển hình nhất!

“Lục muội, muội vì sao lại muốn phủ nhận ý kiến của người khác !” Hu hu hu, đại tỷ thật là . .

” Là tỷ mới đúng ! Không phải biết rõ còn hỏi à! Ân Dực vừa nãy ở trong đại sảnh đã trả lời tỷ.”

” Các con im lặng hết cho ta!” Phụ nhân rốt cục cũng mở miệng !” Ngươi tên gọi là Nhượng Khả, đúng không?”

“Đúng, phụ nhân.”

“Ngươi cứ gọi ta là bá mẫu giống Ảnh Hiên là được , thế nhưng nếu như ngươi muốn gọi ta là mẹ , ta cũng sẽ không phản đối!” =. =|| Ta có phải hay không nên rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt để tránh bị điên giống bọn họ ? !

“Mẫu thân và các vị tỷ tỷ gạt bằng hữu của con ra ngoài rồi lại còn làm khó nàng , Ân Dực con không ngại đi vào thừa chuyện với phụ thân đâu!” Ân Dực xuất hiện làm ta thở ra vô cùng nhẹ nhõm

“Tiểu tử ngươi, ngay cả mẹ mà cũng dám uy hiếp!” Bá mẫu hai tay chống nạnh, ương bướng nói.

“Đúng vậy! Tiểu tử này càng ngày càng kỳ cục !” Ngũ tỷ ở bên cạnh quạt gió thổi lửa, ra sức phụ họa.

” Mẫu thân, con thấy ngày mai nên giới thiệu với đệ đệ mấy vị tiểu thư khuê tú nhà đại gia nào đó, như vậy đệ đệ lập tức sẽ hiểu lòng tốt của chúng ta !” Thất tỷ tung ra một chiêu cực kỳ lợi hại.

“Không sai! Mẫu thân, chúng ta bận bịu từ phía cũng đều là vì đệ đệ”

“Thất muội nói rất đúng!” Có câu nói “Ba người phụ nữ nhất đài hỉ”, bây giờ ở đây lại có những chín người! Chẳng trách người ta đều nói “Cùng ai kết oán cũng có thể, nhưng tuyệt đối không thể cùng nữ nhân kết làm mối thù” !

Thừa dịp mấy người đó đang phát biểu mấy câu linh tinh vớ vẩn, Ân Dực liền giải cứu ta ra khỏi ma trận của bọn họ.

“Oa ~ Ân Dực ca, ta cuối cùng đã hiểu vì sao lúc nào ngươi cũng đến ở nhờ trong vương phủ ! Cả một đám nữ nhân như thế này đến chinh ngươi . . ai ~ ta hoàn toàn đồng tình với ngươi a!” Ta cười hề hề , về mặt thông cảm vỗ vỗ bả vai của Ân Dực.

“Vậy ta có phải cảm tạ nàng vì đã thông cảm cho ta không?”

” Cái này không cần, không cần đâu ! Ha ha, nhưng ta vẫn còn có một chút không hiểu, tại sao ở nhà ngươi lại chẳng có chút uy nghiêm gì vậy ? Lễ nào là bị người ta nắm nhượng điểm trong tay ?” Ta phân tích nói.

“Ai yo! Không nghĩ tới nàng cũng rất thông minh đó nha !” Ân Dực kinh ngạc nhìn ta.

“Đó là điều đương nhiên rồi ! Còn cần ngươi nói sao !”

“Ha ha, nàng còn chưa nói cho ta nghe lý do vì sao lại bỏ vương phủ mà đi đó! Đến cùng là tại sao? Ảnh Hiền tiểu tử kia làm sao có thể để cho nàng rời đi như vậy?” Ân Dực thật lòng nhìn ta, hần mớ hồ cảm thấy sự tình không đơn giản, không phải chỉ đơn giản cãi nhau mà thôi.

“Không có lý do gì đặc biệt, chỉ . . chỉ là. . . Ai nha! Thì là tiểu tử đó muốn kết hôn với Mẫn Trí Trinh! Sở dĩ. . .” Thanh âm đứt quãng của ta vang lên.

” Hèn gì buổi chiều hần có đến tìm ta, về mặt vô cùng lo lắng hỏi nàng có ở đây không, nhưng lúc hỏi thì hần lại không nói nguyên nhân vì sao ” Ân Dực nhớ lại nói.

“Ân Dực ca, người tuyệt đối không được nói với hần là ta ở nơi này!” Ta lo lắng nói.

“Tại sao vậy chứ? Trốn ở nhà ta cũng không phải là biện pháp! Nếu như nàng thật tâm yêu thích hần, thì nên nói cho hần nghe mới đúng! Trốn tránh trước sau cũng không phải là một biện pháp.”

“Nhưng mà . Hần muốn cùng Mẫn Trí Trinh kết hôn . . Hôn nữa. . .”

“Hôn nữa nàng cảm thấy hần đã không còn thích nàng . Thật sao?” Ân Dực nói tiếp lời của ta.

“ . . .” Trầm mặc là câu trả lời tốt nhất sao? Hay ta có nên đáp lại là ‘không phải’ ?

“Ta có thể giúp nàng đi điều tra rõ ràng chân tướng sự việc, thế nhưng nàng nên nghĩ rõ ràng về tình cảm của nàng đối với Ảnh Hiền, bằng không thì sự thực hay giả tạo đối với nàng mà nói cũng không có gì khác nhau.”

Ân Dực ca bỏ lại ta vẫn đang đờ đẫn đứng đó, xoay người rời đi . Đúng vậy, ta phải bình tĩnh suy ngẫm lại ! Cho đến giờ, đều là Ảnh Hiền chủ động nói với ta là hần thích ta , mà ta thì . . Thấy được “Chân tướng” như vậy,ta thật sự không thể nào tiếp nhận được! Ta cũng không thể nào tin nổi sự chân thật của nó.

Lúc Ảnh Hiền vì Mẫn Trí Trinh mà mắng ta , ta. . . Không cách nào hiểu được được là vì sao trong lòng như có cái gì đó đâm vào khiến ta rất đau , có lẽ là do tận mắt thấy người quan trọng nhất với mình lại phản bội mình chẳng?. . . Nhưng loại đau đớn đó có gì đó rất khác , thống khổ hơn nhiều! Vừa này. . . Có phải là ta đau lòng không? Đau đến nỗi nhớ đến những điều đó thì trái tim như đang chảy máu?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Là một thanh niên thế kỉ 21, tuy ta không dám nói mình là người hiểu rõ xu thế, nhưng cũng hiểu cái gọi là “chương tai gai mắt” đó ! Là cả một vấn đề cỡ nào chứ! So với việc ta đi học thì đi chung với 8 chị gái cộng với một bá mẫu trẻ tuổi không thích lạc hậu vẫn còn tốt hơn nhiều. Cứ như vậy, 10 phụ nữ shopping điên cuồng dưới phố .”

“Nhược Khả à! Muội thấy màu sắc của cuộn vải này nhìn có đẹp mắt không ?” Bát tỷ hưng phấn kéo ta vào một cửa hàng bán vải.

“Nhược Khả ơi! Muội xem của ta trước đi, muội thấy kiểu dáng của cái này thế nào? Có được không ?” Tứ tỷ cầm một mẫu lên , lắc lắc trước mặt ta.

“Nhược Khả muội xem cái này thì thế nào? Có đẹp mắt không?” Đại tỷ cũng không tha cho ta. . .

“Các con để cho Nhược Khả nghĩ một lát đi ! Nàng đã giúp các con xem hết đông đến tây từ sáng đến giờ rồi đó !” Ai. . . Rốt cục có người thay ta lên tiếng ! Ta thật sự là rất mệt, thật sự muốn nghỉ một lát.

“Nhược Khả à ! Con cũng chọn một cái đi! Cứ xem là lễ vật bá mẫu tặng cho con là được rồi.” Bá mẫu kéo ta đến trước quầy, thiện ý nói.

“Cái này không được đâu. . .” Ta từ chối nói, tuy rằng nếu như ta mang nó về thế kỉ 21 cũng có thể kiếm được một món hời, nhưng vấn đề là ta phải làm cách nào để trở về và trở về khi nào!

“Mẹ tặng cho con gái, có cái gì mà không được!” Bá mẫu chống nạnh, bày ra khuôn mặt ý muốn nói là “ Nếu con không nhận thì ta nhất định sẽ giận con” làm ta vô cùng bối rối.

“Đúng đó, xem muội kia, trên người chẳng có một món trang sức nào cả ! Là một cô nương thì sao có thể không có một hai món trang sức được chứ ?” Tứ tỷ đứng ở bên cạnh nói đỡ cho ta.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Mọi người đồng thanh tán đồng.

“Vậy để ta chọn một cái . . .” Ta chăm chú cân nhắc, mê mẩn nhìn vào mấy thứ trước mặt. Tóc không dài, dùng trâm gài tóc e là rất khó, ngọc bội sao?

Đeo ở trên người thì khi khó chịu hay xảy ra chuyện, sẽ rất dễ bị ta tiện tay ném đi ! Dây chuyền? Thứ đó quá chói mắt! E là sẽ dễ bị giật mắt, có khi lại còn nguy hiểm đến tính mạng cũng nên . Còn vòng tay, để nhìn thử một chút xem sao . . . Ấy, cái vòng tay này nhìn cũng được, thế thì lấy nó vậy!

” Mất thẩm mỹ của Nhược Khả nhà chúng ta cũng được đó ! Cái vòng tay này quả thực rất đẹp ~” Bát tỷ nhìn ta với ánh mắt long lanh đầy ngưỡng mộ.

” Lựa đồ như vậy là đủ rồi, chúng ta tìm chỗ nào ăn cho ngập mặt, làm một bữa thật no nê đi ! Đến Các Cư ăn nhé!” Thất tỷ đi tới, khoác tay ta và Bát tỷ kéo ra ngoài.

” Đi ăn sao ? Thất muội, muội mời hả ?”

“Làm gì có chuyện đó cơ chứ! Là Ngũ tỷ mời mới đúng !” Thất tỷ nói xong liền quay sang nghịch ngợm cười một cái với bá mẫu.

“Được ~” Ngũ tỷ lại dễ dàng đồng ý như vậy sao ? Ta bỗng dung nghĩ thấy có mùi nguy hiểm >.<

“Nhược Khả ơi! Chúng ta sắp được ‘lên thiên’ rồi !” Bát tỷ lặng lẽ nói với ta . (Ý là cực ngon luôn ấy)

” Vì sao vậy ? Đồ ăn ở đó ngon đến thế sao ?”

” Đương nhiên rồi ! Quán đó nổi danh toàn thành, à không, toàn quốc luôn đó! ” Thất tỷ xen vào giữa chúng ta, hào hứng giới thiệu.

“Có thật không?” Aizz, con người ta nói thật là cái gì cũng không sợ, cái gì cũng có thể cưỡng lại được nhưng chỉ có thức ăn lại không thể nào cưỡng được!

Bát tỷ và Thất tỷ thấy ta lần đầu tiên vui vẻ hào hứng như vậy kể từ nhiều ngày qua, liền không khỏi nhìn nhau cười một cái.

“Đừng rồi! Thất tỷ, chúng ta có phải hay không nên chuẩn bị một số thứ ? Ngày hôm nay là một ngày rất đặc biệt đó nha ~” Bát tỷ nhìn Thất tỷ cười vô cùng thần bí. Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi mà còn chuẩn bị cái gì ? Nhìn các nàng cười như vậy, ta chợt linh cảm có điều chẳng lành.

” Mau vào đi ! Đây là tiệm do Ngũ tỷ và Ngũ tỷ phu đích thân mở, chúng ta hôm nay tụ tập đông đủ như vậy đến dùng cơm, chắc chắn sẽ có điều đặc biệt ~” Thất tỷ giải thích cho ta nghe. Ta ngẩng đầu quan sát quán trước mặt, cảm thấy so với những quán khác cũng chẳng có gì khác nhau. Vậy thì đích thực là nhờ thức ăn mà nổi tiếng rồi.

” Đừng có ở đó nói nhảm nữa ! Ta sắp đói đến chết rồi !” Bát tỷ sốt ruột kéo cả bọn vào trong, “Tỷ phu, chúng ta đã đến rồi này!”

“Mọi người tới rồi à ?” Từ phía sau xuất hiện một soái ca chậm rãi bước vào. Quả nhiên, ở cái cổ đại này đúng là nơi sản sinh mỹ nam tử mà!

“Được rồi, tướng công mau mang đồ vật lên cho mọi người ! Mẹ thì khỏi cần.” Ngũ tỷ bắt đầu bày ra dáng vẻ một lão bà kiêu ngạo.

“Ngũ tỷ ,vừa nãy tỷ đã đồng ý là bữa nay sẽ do tỷ mời mà ?” Lục tỷ nói, ý nghĩ được ăn chùa một bữa lập tức tan thành mây khói. . . Ngũ tỷ lẽ nào không thể rộng lượng một chút sao?

“Nhưng tỷ không có đồng ý là sẽ mời ! Tỷ chỉ đồng ý đến Các Cư ăn cơm thôi !”

Ngũ tỷ phu bắt đầu đứng ở một bên.

“Mẹ ơi ~” mắt thấy không xong rồi, Lục tỷ quay sang cầu cứu viện binh.

“Đừng rồi, mẹ à , Ngũ muội thật keo quá đi !” Tứ tỷ cũng phụ họa, thêm mắm thêm muối vào.

” Ngay cả hơi ý kiến cũng chẳng thèm hỏi mẹ , lúc này con hào hứng lắm mà ?” Bá mẫu tung ra một câu làm Lục tỷ nghẹn họng chẳng thể nói gì thêm.

“Khả. . .” Tứ tỷ còn muốn nói điều gì đó nhưng lại bị Ngũ tỷ cắt lời.

“Tứ tỷ, ta nhớ tới người còn thiếu ta một ngày ‘làm thêm’ nha ~”

“Tuân mệnh ~ ta lập tức đi ngay!” Tứ tỷ “Thấy chết không sờn” vội vã chạy đi.

“Bát tỷ này, tại sao Lục tỷ nhất định phải ăn chùa? Không phải đều là người một nhà sao? Ngũ tỷ cũng không cần.. khắc khe đến thế chứ ?” Ta nằm khó hiểu thì thâm vào tai bát tỷ.

“Ha ha, đây là chuyện mà lúc trước mọi người trong nhà cùng biểu quyết , nếu như chúng ta muốn ăn cơm ở quán của Ngũ tỷ thì nhất định phải thông qua cửa ải của tỷ ấy, bằng không ở trong cửa hàng , tiêu dùng trong ngày đều do người đó trả tiền, hoặc là đánh một tháng công, làm nha hoàn cho Ngũ tỷ một tháng ! Lục tỷ là người hay thua nhất, ta cho muội biết nha, ta nghe nói lần trước Lục tỷ lại thua, Ngũ tỷ không biết từ nơi nào tìm đến một nhóm dân chạy nạn lớn, ăn mỳ đồ xô tới . Ha ha. . . Bây giờ Lục tỷ đang tranh thủ chút quyền lợi ấy mà ~” Bát tỷ nói xong không nhịn được nở nụ cười, ta cũng mỉm cười theo.

“Được rồi! Trò chơi của chúng ta bắt đầu đi! Ta nói qua một chút về quy tắc nhé . Đầu tiên là tự do phân tổ, phân thành hai vòng , cửa thứ nhất, các người phải đi mời chào được khách hàng đồng ý bỏ tiền ra tới đây dùng cơm, nhất định phải hơn 100 người, ngoại trừ dân chạy nạn, ăn mỳ (hai kiểu

người này không có tiền nên không thể mời, ý của Ngũ tỷ chính là vậy). Cửa ải thứ hai là tìm một cặp người yêu hay phu thê nào đó , để bọn họ tự nguyện hôn môi trong quán, không được giờ trò bịp bợm Thời gian của các người là một nén hương. Nghe rõ chứ?”

“Biết rồi. . .” Các tỷ tỷ âm thanh vô lực, Ngũ tỷ thường thường nghĩ ra nhiều quy tắc kỳ quái, bởi vậy bọn họ đã rất lâu rồi chưa từng tới đây . Lần này lại còn rút ngắn thời gian. . .

“Được, trước tiên mọi người hãy phân tổ đi!”

“Đại tỷ, chúng ta một tổ chứ?” Lục tỷ chạy đến bên cạnh đại tỷ đây hi vọng nói.

“Lại tìm tỷ trả tiền à? Muội đi làm công cho Ngũ muội được rồi đấy !” Đại tỷ cười nói. Nhị tỷ cùng Tam tỷ một tổ, ta cùng Thất tỷ, Bát tỷ một tổ.

“Chuẩn bị. . . bắt đầu!” Ngũ tỷ ra lệnh một tiếng, ba nhóm người chẳng thềm để tâm đến hình tượng, chạy một mạch ra đường cái.

Tuy rằng thật không tiện, nhưng vì ‘miếng ăn’ của Thất tỷ, Bát tỷ, ta quyết định mượn đến thủ đoạn tuyên truyền của thế kỉ 21!

“Thất tỷ, ta nhớ tỷ từng nói biết múa đúng không ?” Ta kéo Thất tỷ đang ra sức cản đường người khác trên đường lại hỏi.

“Đúng vậy! Làm sao ? Muội có ý định hay ho gì ?” Ánh mắt Thất tỷ lóe sáng, nha đầu này quả nhiên không phụ lòng người khác mà!

“Bát tỷ, tỷ có thể làm gì ?” Ta vừa nghĩ vừa hỏi Bát tỷ mới bị gọi trở về.

“Cầm kỳ thư họa đều làm được. . .” Bát tỷ thuận miệng nói.

” Bát muội giỏi nhất là cái gì?!” Thất tỷ làm hỏi tỷ tỷ .

” Hát, có thể hát được một khúc!” Bát tỷ suy nghĩ một chút rồi chăm chú nói, “Có gì sao?”

“Oa ~ Bát muội người học lúc nào vậy ! Đúng là thâm tàng bất lộ !” Thất tỷ ánh mắt hâm mộ nhìn Bát tỷ

“Khách khí khách khí! Hôm nào sẽ dạy tỷ mấy chiêu!” Bát tỷ cười cười, tay chấp quyền, giả bộ ra vẻ một vị đại hiệp.

“Được rồi! Các người đợi lát nữa lại nói chuyện phiếm đi! Chúng ta lạc hậu rất nhiều ! Thất tỷ cho ta mượn điểm ngân lượng.”

“Cho người, nói mau kế hoạch của người đi!” Thất tỷ không thể chờ đợi được nữa nói.

“Ta và các người nói. . .” Ta đem kế hoạch của ta cẩn thận nói cho các nàng.

“Đang coong. . .” Ta gõ một cái trống bằng đồng (cái trống nhỏ có một mặt , cầm tay được mà dành cho những người mãi nghệ sử dụng ấy) , đứng trước cửa của Các Cư lớn tiếng gọi , ” Mọi người mau mau lại đây xem ! Hôm nay Các Cư của chúng tôi muốn cảm tạ các đại gia cho tới nay vẫn luôn ủng hộ quán nên sẽ chuẩn bị một buổi biểu diễn, hi vọng các đại gia yêu thích!” Vừa dứt lời, tiếng ca hát ngọt ngào của Bát tỷ vang lên , ta còn đặc biệt chuẩn bị một cái máy phóng đại âm thanh cho nàng (này chắc chị Khả tự chế) , Thất tỷ duyên dáng múa mấy điệu khiến mọi người mê ly, quên bẵng đi mất Bát tỷ (thật đáng thương ~) . Hát , múa xong rồi thì đến phiên ta lên sân khấu!

“Các đại gia có thấy thỏa mãn với buổi biểu diễn của chúng ta không? Bởi vì trước đây có các đại gia ủng hộ, ưu ái, Các Cư của chúng ta hôm nay mới nổi danh toàn quốc! Hi vọng các đại gia sau này vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ Các Cư, chúng tôi có thể đảm bảo với mọi người, Món ăn của chúng tôi tuyệt đối sạch sẽ, tuyệt đối ăn ngon, hơn nữa giá tiền cũng không có đắt như các đại gia vẫn tưởng tượng đâu ,thế nhưng thức ăn so với các quán khác, kể cả bữa sáng cũng hoàn toàn khác nha! Nói vậy có lẽ các đại gia cũng đã hiểu ý của của chúng tôi rồi , như vậy ta cũng sẽ không phí lời nữa. Các đại gia sao không thử đến quán Các Cư của chúng ta xem thế nào ? Quán có đầy nhân gian mỹ vị ? Cảm ơn mọi người!”

Ta sâu sắc khom người chào một cái, mọi người ở bên dưới nhiệt liệt vỗ tay ủng hộ . Nhìn mọi người không ngừng kéo nhau đi vào Các Cư, trong lòng ta vô cùng vui sướng không sao tả được!

” Được rồi, bây giờ chúng ta chuyển sang việc khác.” Ta lôi kéo hai vị tỷ tỷ còn đang sung sướng tột độ đến ngay người đứng đực một bên hòa vào đường phố sầm uất. Chúng ta tìm một thầy tướng số rồi nhờ bọn họ viết mấy tờ giấy tuyên truyền, mặt trên viết mấy câu giới thiệu như lúc nãy ta đã nói rồi một bên phân phát cho người qua đường, một bên tìm người yêu.

“Nhược Khả à, người mà chúng ta mời chào đến Các Cư đã gần đủ rồi, nhưng còn người yêu thì sao bây giờ ? Ta sợ là không tìm được !” Bát tỷ lo lắng hỏi ta.

“ . . . Ta tìm tới.” Ta nhìn ra phía xa xa, bất chợt nở nụ cười.

“Đã hết giờ ~” Ngũ tỷ hô lên một tiếng , cho người gọi tất cả mọi người về, ” Theo như sự tính toán chỉ có đúng chứ không có sai của ta thì, nhóm của đại tỷ tìm được 99 người, cho nên, các người bị nốc ao đầu tiên . Tiếp theo là nhóm của Nhị tỷ, khách nhân các người đưa tới tổng cộng là 120 người, thông qua cửa thứ nhất ! Cuối cùng là nhóm của Thất muội, ái chà, rất lợi hại nha ~ gần 200 người !”

“Nhược Khả, biện pháp của muội thật hữu hiệu!” Bát tỷ cao hứng cầm lấy ta nắm chặt.

“Được rồi! Tiếp tục đến ai thứ hai!” Đầu tiên lên sân khấu chính là người mà Nhị tỷ và Tam tỷ tìm được, xem đáng đáp của bọn họ thì hẳn là mới vừa kết hôn. Mặc cho tiếng ồn ào xung quanh trong quán vẫn hạnh phúc hôn nhau thắm thiết.

“Được! Nhị tỷ, Tam tỷ, coi như các người qua ải. Người của nhóm Thất muội tìm đâu?” Ngũ tỷ xoay người hỏi bọn ta.

“Ừm . . Cũng sắp đến rồi!” Ta đáp ứng nói.

” Thế nào mà chưa tới ?” Ngũ tỷ hơi khó xử nói.

“Ta. . .” Thời khắc mấu chốt vì sao còn chưa tới chứ! Vừa nãy không phải nói muốn tới sao ! Bây giờ tướng công nhà người có chuyện, làm sao. . . Lẽ nào chạy trốn ?

“Nhược Khả. . .”

“Đến rồi! Đến rồi!” Thất tỷ chỉ vào người đang vội vã từ cửa chạy vào

“Tiểu thư, tướng công ta đâu ? Hắn ở đâu? Ta không ăn bữa cơm này ! Chỉ muốn đến đón hắn !” Một nữ tử trẻ tuổi hốt hải chạy tới, lo lắng lắc tay ta.

“Yên tâm hẳn không có chuyện gì, ở bên kia.” Ta chỉ sang nam tử ngồi bên kia.

“Tướng công người không sao rồi? Vị tiểu thư kia nói người bị người đánh, có sao không?” Nữ tử sốt ruột nhìn nam tử.

“Ta không có chuyện gì, vị tiểu thư kia đã giúp ta hóa giải hiểu lầm nên không sao cả rồi.” Nam tử giải thích, hai người thâm tình nhìn nhau, bên trong Các Cư hoàn toàn yên tĩnh, nhưng trong nội tâm của mọi người đều gào lên, ” Hôn đi ! Hôn đi !” Cuối cùng cũng làm các đại gia đang ăn cơm kia thất vọng, hai người bọn họ chậm rãi ôm nhau một cái.

“Ai nha! Xém chút thì được rồi !” Thất tỷ thở dài nói.

“Thất tỷ, Bát tỷ xin lỗi, hại các tỷ thua rồi.” Ta xấu hổ nói.

“Nhược Khả, muội đừng nói vậy, cái này cũng không thể trách muội!” Thất tỷ an ủi vỗ vai ta, không cho ta đổ hết trách nhiệm lên người mình.

“Nhược Khả, không nên trách Ngũ tỷ nha ~” Ngũ tỷ lại gần cười nói.

“Ngũ tỷ, ta nguyện thua cuộc ! Nếu tỷ không coi ta là người ngoài, vậy ta cũng hi vọng tỷ sẽ áp dụng quy tắc kia với ta .” Ta cười nói, rồi nhả lâu như vậy, cuối cùng cũng có một loại cảm giác ung dung , ấm áp.

” Vậy Ngũ tỷ sẽ không khách khí! Ách. . . Nhược Khả và Thất muội, Bát muội đi làm tiểu nhị đi, hôm nay đúng lúc Các Cư đang thiếu người!”

“Được! ! !” Thất tỷ, Bát tỷ sao lại hưng phấn thế nhỉ?

“Tại sao cao lại cao hứng vậy?” Ta hiếu kỳ hỏi bọn họ, tuyệt đối không bỏ qua chuyện thú vị nào đó.

“Không có đâu ! Chúng ta làm gì cao hứng chứ!” Bát tỷ nhin cười nói.

” Xạo quá đi! Miệng cười đến tận mang tai rồi kia !” Ta không nhịn được lườm một cái.

“Ha ha, được rồi, Ngũ tỷ bình thường sẽ ra sức dẫn vật người! Vậy mà lần này chỉ cho làm tiểu nhị thì thật sự đã là phúc đức lắm rồi !” Thất tỷ trả lời.

“Ta nghe rồi đó! Các người còn không mau đi làm việc đi !” Từ đỉnh đầu truyền đến thanh âm đáng sợ của Ngũ tỷ.

” Dạ! Bà chủ !” Chúng ta đồng loạt nhún người vắn an Ngũ tỷ một cái xem như là nịnh nọt.

“Nhược Khả, Nhược Khả! Ta đau bụng, muội hãy giúp ta mang những thức ăn này đến phòng chữ “thiên”, nhớ kỹ là phòng chữ “thiên” đó , không được đưa sai nha !” Bát tỷ đem đĩa thức ăn đặt lên tay ta

“Muội không như tỷ đâu! Yên tâm đi! Nhất định sẽ đưa đúng phòng chữ “thiên” !” Ta cầm món ăn mà tìm đập “Thịch thịch” đi lên lầu, mắt không ngừng liếc ngang liếc dọc, Hu hu hu. . . Ta là một đứa rất ham ăn mà món ăn trên tay thật quá hấp dẫn ~ cái bụng đang lên tiếng biểu tình đây này ! Ai. . . Đạo đức! Đạo đức! Không thể được! Nội tâm cứ xoắn xuýt cả lên làm ta không nghe được đoạn đối thoại ở dưới lầu.

“Người nói Nhược Khả nhìn thấy người kia sẽ có phản ứng gì a?”

” Nếu muội ấy biết là chúng ta làm, có khi nào sẽ không thêm dè ý đến chúng ta nữa không?”

” Đúng rồi, vậy lẽ như. . .”

“Yên tâm! Tiểu tử kia không phải đã nói sẽ không khai ra chúng ta sao? Hơn nữa chúng ta cũng được không ít điểm tốt a! Ta cho rằng Nhược Khả sẽ

tin những lời giải thích của chúng ta!”

”Được ! Được !”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Sói Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

”Phòng chữ . . . “thiên”. . .” Ta tay bụng đồ ăn, ngẩng đầu lên nhìn lên tên phòng một cách tỉ mỉ nhất để tránh đi nhầm phòng. Tím nửa ngày ta mới tìm được hai cái phòng có chữ “thiên”, nhưng không biết là phòng nào trong hai phòng này, đang chuẩn bị đi xuống lầu hỏi thì từ bên trong phòng chữ “thiên” trước mặt truyền ra thanh âm của nam tử :

“Cẩn thận tai vách mạch rừng!”

“Cẩn thận! Cẩn thận! Ngươi rõ ràng biết phải cẩn thận, vậy mà chuyện nhỏ như vậy cũng không làm tốt!” Đây lại là giọng của một nam tử khác . Ta hiểu kỳ ghê sát tai vào khung cửa nghe lên một phen. Loại “nhân sĩ giang hồ” này tụ tập ở đây mà nói chuyện thì thường là chuyện đó phải vô cùng tuyệt mật, vô cùng trọng đại, đã thế thì nghe thử xem sao!

“Hành sự cẩn thận là đúng! Nếu như lần này Mẫn công chúa có thể thuận lợi thành hôn cùng Kim Ảnh Hiên, vậy thì đại nghiệp chiếm lĩnh Kim quốc của Mẫn quốc chúng ta xem như đã hoàn thành được một nửa!”

“Đúng đấy! Hơn nữa, Mẫn công chúa so với Mẫn Phi kia lại còn thông minh hơn nhiều ! Biết phải có được người mà Hoàng đế tin nhiệm nhất là Kim Ảnh Hiên, xem tình huống của chúng ta bây giờ thì đại nghiệp là ngay trong tầm tay rồi!Ha ha ha, ngươi nói có phải hay không ”

“Ha ha, dĩ nhiên rồi! Sao lại không phải cơ chứ ?”

“Có điều tại sao công chúa lại không muốn xin kết hôn với Kim Kỳ, người nắm giữ binh quyền nhỉ ?”

“Cái này ngươi không biết đâu! Hoàng đế Kim quốc và Kim Kỳ chính là ca ca của Kim Ảnh Hiên, Ảnh Hiên chính là người bọn hắn yêu thương nhất, tin nhiệm nhất! Cho nên. . .”

“Nhất cử lưỡng tiện! Một mũi tên trúng hai con chim! Ha ha. . .”

. . . . .

Ta ở bên ngoài ngáy ngẩn cả người , bây giờ ta nên làm gì? Ảnh Hiên. . Đúng! Ảnh Hiên! Phải lập tức nói cho hắn biết chuyện này!

“Oành!” Ta luống cuống đứng trên hành lang đang đi qua đi lại nên nhất thời không để ý, lỡ chân đá phải giá gỗ đặt bình hoa .

“Ai ở bên ngoài đó !” Mất thấy cửa sắp sửa mở ra, không hiểu sao chân như chôn xuống đất , không tài nào di chuyển được.

“Hừ ~”

“Làm gì có ai đâu !Ngươi có nghe lầm không ?”

“Không có chuyện đó đâu!”

“Ta thấy rõ ràng là ngươi nghi thần nghi quỷ !” Nam tử vừa nói vừa đóng cửa lại.

“Hô. . .” Nhìn thấy cửa cuối cùng cũng đóng lại, ta ở trong một căn phòng khác cảm thấy vô cùng an tâm. Nhưng lúc này mới phát hiện, từ lúc nãy đến giờ. . . ta vẫn ở trong lòng của Ảnh Hiên, vẫn luôn ở trong vòng tay của hắn, mà hắn lại có vẻ. . . rất là hưởng thụ, thoải mái mà ôm ta.

“Này! Chàng ôm đủ chưa!” Ta khó chịu nói, bắt đầu dựa dụa không ngừng.

” Chưa đủ .”

“ Chàng !”

“Nhỏ giọng một chút ! Nàng muốn để mấy người bên kia phát hiện sao ?” Ảnh Hiên vừa nói vừa siết chặt vòng tay đang ôm ta.

“ . . . Này! Đau quá ! Mau buông ra ! Ta cảnh cáo chàng đó, lập tức buông tay cho ta !” Ta trừng mắt nhìn Ảnh Hiên, không quên nhắc nhở một chút.

”Nàng lại gầy đi rồi! Lẽ nào nàng ăn không không đủ bữa à ?” Ánh Hiền xoay người ta lại, để ta đối diện với hân, sau đó vẫn tiếp tục ôm.

“Ta có ăn cơm mà. . Cái gì! Chẳng mau buông ra, có nghe thấy không?” Trong câu vừa rồi cũng đậm tính cảnh cáo. =. =||

“...” Bị ta giẫm n lần lên chân mà Ánh Hiền vẫn không có nửa điểm phản ứng làm ta vô cùng bá phục hân.

“...” Giẫm đến mức làm ta đau lòng vô cùng, liền ngừng lại không dẫm nữa, muốn mở miệng nói gì đó nhưng nhất thời không biết tìm từ gì để nói.

”Sao lại không để ta ôm? ... Ta rất nhớ nàng...” Ánh Hiền thâm tình mật ý nói, bộ dáng yếu đuối bất lực này của Ánh Hiền chính là lần đầu tiên ta thấy. . .

“... Nhưng chàng muốn thành hôn với Mẫn Trí Trinh mà...” Câu nói vừa rồi hân nói là thật sao?

“Nàng đừng lấy cái có vớ vẩn đó để biện hộ cho hành động tự ý bỏ vương phủ mà đi của nàng! Nàng có biết hay không, ta đã lo lắng cho nàng biết bao!!” Ánh Hiền nhìn ta nói.

“Ai bảo chàng mắng ta...” Ta nhỏ giọng đáp, “Hơn nữa ta cũng không thấy chàng đến tìm ta...”

“Xin lỗi, là ta quá vô ý. . Quá tin tưởng vào lòng tin của nàng dành cho ta, quá mất bình tĩnh, cũng như không nghĩ tới chuyện đó sẽ làm ảnh hưởng đến chúng ta. Xin lỗi nàng, ta thực sự xin lỗi nàng...” Ta không dám nhìn vào mắt hân, ta sợ mình sẽ xiêu lòng, sẽ làm điều gì đó ngốc nghếch. . . Bây giờ ta vẫn chưa thể xác định rõ được tình cảm giữa ta và hân nên không thể. . . vội vàng được.

“Ánh Hiền. . .Chàng có thể cho ta chút thời gian được không? Ta sợ ta đối với tình cảm của người chỉ là. . .” Ta càng lúc càng hạ thấp giọng, đầu cũng cúi xuống càng thấp, chỉ hận không thể chui luôn xuống đất.

“Ta hiểu, ta hiểu mà!” Ánh Hiền đem ta ôm thật chặt trong ngực, có chút nghẹn ngào trả lời

“Còn nữa. . . Sao chàng lại ở đây?” Chàng bây giờ phải đang ở bên cạnh Mẫn Trí Trinh mới đúng chứ! (Hic, chị này lúc cần lại ngốc không chịu được!! * cảm ếp*)

“Ách. . . Ha ha, nàng đừng để tâm, ta chỉ đến đây dùng một bữa cơm mà thôi, thế nhưng không ngờ lại vô tình gặp nàng ở đây. Ha ha. . .”

“Thật à?” Ta nhú mày, có cảm giác là lạ, nhưng vẫn không thể biết được lạ ở chỗ nào!

”Nàng đừng có đa nghi quá như vậy!”

“Thật sao?” Thật sự có gì đó không đúng mà!

”Mau ngồi xuống ăn chút gì đi! Nàng đừng đứng đó nói nhảm nữa!” Ánh Hiền kéo ta ngồi xuống.

“Nhưng mà...”

“Không sao! Ngày mai cũng có thể đi làm bù mà!” Ánh Hiền gấp vào chén ta những món mà ta yêu thích nhất. Ta ham ăn đến nỗi quên hết mọi chuyện, toàn tâm toàn ý ngồi ăn. Đúng vậy, chuyện làm tiểu nhị gì đó mai làm cũng không muộn!

Ở chỗ của Ân Dục ca được thêm mấy ngày thì lại bị Kim Kỳ ca xách về vương phủ, nói cái gì mà không nên làm phiền người ta lâu như vậy. Xin nhờ, ta mới ở có mấy ngày thôi mà! Huống chi Ân Dục ca cũng từng quấy rồi chúng ta không ít, lần này quấy rồi lại hân xem như hòa đi! Aiz. . . Ngược lại, ta không thể không đối mặt với đôi tiểu phu thê kia “Ân ái” một phen rồi!

“Tỷ tỷ, tỷ nói cái này nhìn có đẹp không?” Yêu quái đáng ghét kia lại tới làm phiền ta nữa rồi! Ta lại chẳng phải người sẽ kết hôn cùng người, vì sao mỗi ngày đều tới tìm ta làm gì?

“Bà già có gì chỉ giáo?” Tâm tình ngấm phong cảnh của ta bị nàng ta phá hoại hoàn toàn rồi!

“Đây là Hiền miến cường đưa muội, hình như nó là truyền gia bảo gì đó!” Yêu quái kia cả ngày đều mang tới những thứ này nhằm muốn kích thích ta, chuyện cười! Ta mà không biết tâm địa người gian xảo, dễ dàng bị người làm cho mù quáng thì ta không phải người của thế kỷ 21!

“Ồ. . .” Ta có thể không nói gì sao?

“Tỷ xem một chút đi~” Mẫn Trí Trinh nắm cái thứ gì đó quơ qua quơ lại trước mặt ta.

“Cũng đẹp. . .” Ta đẩy tay nàng ta ra, nàng lập tức giơ tay một cái, đem vật kia ném vào trong nước.

“A~ Nó chính là truyền gia bảo của Hiền đó! Rất quý báu!”

”Vậy cơ à, nhưng rõ ràng là người ném xuống, còn nói với ta những điều dư thừa đó làm gì~” ta học theo dáng vẻ của nàng ta lúc nói chuyện.

“Tỷ tỷ! Vừa nãy chính tỷ đã đẩy tay muội làm muội sợ ý làm rớt nó xuống nước mà!” Mẫn Trí Trinh kim nén lửa giận nói, “Tỷ tỷ, ta thấy tỷ vẫn nên rồi

khỏi vương phủ thêm mấy ngày nữa đi! Ta sẽ giúp tỷ van nài, không chừng Hiền sẽ tha cho tỷ đó.”

“Cầu xin người, mau đến giết ta đi!” Ta thảm nói.

“Tỷ nói cái gì, tỷ tỷ?”

“Ta nói. . Không phải là truyền gia bảo sao? Ta kiểm về là được rồi!” Ta xắn tay áo lên, cực kỳ hưởng thụ ngâm nó xuống hồ nước mát mẻ để chịu kia.

Ta ở bên cạnh bờ hồ, chăm chú tìm kiếm, Mẫn Trí Trinh ở phía sau dùng tay đẩy ta một cái, vì quá bất ngờ nên ta đứng không vững, ngã luôn vào trong hồ, lúc này đúng là bị Mẫn Trí Trinh hại chết rồi, ta tuy lớn lên từ một thành phố gần biển nhưng lại không biết bơi. Ta không ngừng quẫy đạp, cố gắng làm cho thân thể nổi lên, nhưng làm cách nào vẫn là không ngừng chìm xuống dưới, tiếp theo bên tai truyền đến tiếng kêu thất thanh của hạ nhân, cả câu nói tự biên tự diễn của yêu quái. Hu hu hu. . . Lê nào ta sẽ chết trẻ sao? Hơn nữa lại còn chết thảm trong tay yêu quái kia? ! Không cam lòng chút nào!

Thế nhưng thể lực của ta càng lúc càng tiêu hao nhiều hơn, thân thể chìm xuống nước càng ngày càng sâu. Tia sáng trước mắt càng lúc càng mờ đi, trước khi mất đi ý thức, bỗng nhiên trong đầu ta hiện lên hình ảnh của Ảnh Hiền. . .

Cuối cùng là ta đã yêu hấn đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Mí mắt của ta không hiểu sao lại rất nặng nề, thân thể cũng vậy, không thể thở, mặc kệ, cứ ở cái chỗ tối tăm này một lúc xem sao đã! Cũng thật thoải mái, ít ra thì chẳng có ai đến quấy rầy ta trong lúc nghỉ ngơi.

Cái cảm giác này thật quen thuộc, có thể nói là âm áp. Giả như có thể vĩnh viễn nắm giữ sự âm áp này thì sẽ tốt bao nhiêu. . . Nhưng nó lại chẳng hiện thực tí nào, âm áp đến vô thực. . .

Đến khi ta mở mắt ra thì đã nằm trong một gian phòng thân thuộc hơn cả thân thuộc, còn cả mấy người hôm nay lại nổi hứng, ngủ gà gật bên cạnh giường ta, đó là Ảnh Hiền, Ân Dục ca. Bây giờ người khiến ta chú ý nhất là Kim Ảnh Hiền, một vương gia đức cao trọng vọng lại đi nói yêu ta, vậy còn ta? Ta có hay không cũng yêu hấn? Nhìn bàn tay của mình vẫn đang được hấn nắm chặt không buông làm ta nhớ đến những tâm tư của bản thân trước khi bị đẩy xuống hồ.

Yêu hấn. . . Ta thật sự, thật sự rất yêu hấn! Không thể tin được mà! Ha ha, không nghĩ tới một người không biết đến tình yêu như ta mà cũng có lúc thế này. Nhưng biết làm sao đây? Ta đã yêu hấn đến mức không thể cứu vãn rồi sao?

Ta nghĩ ngơi một chút rồi muốn rút tay lại, để hấn ngủ thoải mái chút, ai ngờ tay hấn lại càng siết chặt hơn.

“Tĩnh rồi?” Thanh âm của Ảnh Hiền vô cùng ôn nhu làm ta cảm thấy rất hạnh phúc ~ hạnh phúc đến phát khóc!

Ta xoay đầu đi hướng khác để che dấu đi cảm xúc của mình lúc này.

”Nàng có chỗ nào cảm thấy không thoải không? Hay là có muốn ăn gì không?” Ta cũng không thể không kích động trước lời nói đầy quan tâm lo lắng của hấn.

“Không có, chàng đi về nghỉ ngơi đi!” Giọng của ta khàn khàn, lần này rớt xuống hồ mà không chết, cũng là may mắn lắm rồi!

“Được. . .” Ảnh Hiền có vài phần khổ sở nói, “Xin lỗi, ta lại không thể bảo vệ nàng, để nàng suýt chút nữa. . .” Thật vất vả lắm mới không xuống châu Diêm Vương lão gia, không thể bỏ phí cơ hội thêm nữa!

Ta lập tức ngồi dậy, lên tiếng gọi Ảnh Hiền lại.

“Ảnh Hiền. . .” Hấn đồng ý rồi đi nhưng một chút cũng chẳng động đậy, một chút ý tứ muốn rời đi cũng không có.

”Sao lại khóc rồi?” Ảnh Hiền vội vàng lau nước mắt cho ta.

“Chỉ là. . . Chỉ là thấy mình quá hạnh phúc.” Ta nghẹn ngào vừa nói vừa chùi chùi nước mắt đang không ngừng rơi.

“Nha đầu ngọc ~” Ảnh Hiền nhẹ nhàng ôm lấy ta, dịu dàng cười khẽ.

“... Ta yêu chàng. Ảnh Hiền.” Ta ghé vào tai hấn, nói cho hấn nghe câu nói mà ta đã muốn nói từ rất lâu rồi.

“Nàng mới vừa nói cái gì?” Ánh Hiền kinh ngạc nhìn ta.

“Làm sao ? không thích câu nói này à ? Vậy ta liền không nói !” Nhìn thấy dáng vẻ hần vừa mừng vừa sợ, ta không khỏi có chút bực mình.

“Thích! Đương nhiên là thích rồi ! Ta đã đợi câu nói này của nàng lâu lắm rồi.” Ánh Hiền kích động ôm lấy ta.

“Cảm ơn chàng đã chờ ta. . . Ta yêu chàng~” ta nhẹ giọng thì thầm vào tai hần.

“A! Đúng rồi! Chàng chưa được sự đồng ý của ta đã cướp đi nụ hôn đầu,nên ta muốn nhân cơ hội này để chàng bồi thường một chút .” Tuy rằng thể lực vẫn chưa khôi phục, thế nhưng nghĩ tới nụ hôn đầu bao năm gìn giữ lại mất trắng trơn như vậy, thực sự là vô cùng khó chịu !

“Ha ha, vậy nàng muốn bồi thường gì nào ? Lấy thân báo đáp, có được không?”

” Ai thèm chàng chứ!! Ta muốn chàng. . . Hi hi. . .” Ta nhìn hần cười gian.

“Sao nàng lại cười khúc khích ? Muốn ta làm gì nào ?” Nhượng Khả cười khúc khích như vậy thật làm cho Ánh Hiền cảm thấy vô cùng lo lắng cho số phận của hần.

“Ta muốn chàng lấy Mẫn Trí Trinh!”

Không phụ lòng hần, ta đã nghiêm nhiên ‘tặng’ cho hần một câu như sét đánh ngang tai! Ha ha ~~~

“Cái gì?”

. . .

Ngoài cửa sổ, gió thổi rất lạnh , nhưng trong phòng của ta lại rất ấm , gió thu bên ngoài vô tình thổi vào phòng làm ta nghe được mùi hoa quế nhàn nhạt.

“A ~~~~” ta ngửa mặt lên trời thở dài, cho đến hôm nay thì ta đã khỏi bệnh hoàn toàn, nhưng Ánh Hiền lại lấy cớ là vì sự an toàn của ta nên không cho ta ra khỏi vương phủ , ai. . . Cuộc đời của ta thật bi thảm ~ như vậy thì sao có thể nghịch phá gì nữa đây ?

Trong lúc dưỡng bệnh ta có nghe hạ nhân nói qua , sau việc đó , Ánh Hiền đã hạ lệnh mọi người trong phủ phải nhất nhất để ý đến ta trong bất kỳ tình huống nào , tuy nói thế thì hơi cường điệu quá , thế nhưng nghĩ lại chuyện bị đẩy xuống hồ thì thực sự cũng rất sợ nên xem như hần làm vậy cũng không có gì sai.

Nếu như Kim Kỳ ca không nghe thấy tiếng động, đúng lúc chạy tới cứu ta thì e là mạng nhỏ này không còn rồi ! Sau khi tỉnh lại ta liền đem sự tình nói cho Ánh Hiền cùng Kim Kỳ ca, Kim Kỳ ca lại nói lúc hần chạy đến, Mẫn Trí Trinh lại đang nghĩ biện pháp cứu ta, bởi vậy chúng ta cũng không đủ chứng cứ để buộc tội là Mẫn Trí Trinh đẩy ta xuống. Nhưng ta không tin nữ nhân độc ác như vậy vừa rồi không thể giết ta thì sẽ không tìm cơ hội nữa để giết ta. Ngẫm lại cũng thấy thật kích thích nha ~~~ làm ta cảm thấy có một loại cảm giác như đang chơi trò trinh thám

Đã mấy ngày rồi ta vẫn chưa gặp Uyên Thi, phải đi gặp một phen mới được! Sẵn tiện thông báo cho nàng ấy biết tin tốt của ta và Ánh Hiền, cả việc ta đã trải qua một chuyện kinh tâm động phách nữa.

“Uyên Thi a ~” Ta muốn tìm Uyên Phi, ai dám ngăn cản! Ha ha ~~~ ta vừa đẩy cửa liền nhìn thấy một hình ảnh làm cho mặt đỏ đến tận mang tai.

“Xin lỗi ha! Các người cứ tiếp tục! Không cần để ý đến ta ha ~ ha ha. . .” Thời điểm bọn họ muốn kiss hay oxxx gì đó sao lại trùng hợp lúc ta đến thế này ? Ta nên mua vé xổ số thôi !

Sau một tiếng. . .

“Hây . . .” Vẫn chưa gặp được nên ta kiên trì ngồi chờ bên ngoài, rất thân thiện dù đang ở ngay trong địa bàn của hoàng đế.

“Vào đi!” Xem ra bọn họ đã làm xong việc cần làm rồi.

“Uyên Thi ~~~” ta vui vẻ kêu, thấy Thần Trạch ca cũng không có ở trong phòng, hần là bị Uyên Thi đuổi đi rồi .

“Người sao lại đến vậy ?” Uyên Thi nói bằng giọng vô cùng đáng sợ , rõ ràng ý muốn nói “Phá hoại chuyện tốt của người ta , nói xong thì đi nhanh đi, bằng không ta đại khai sát giới!”

“Ha ha, ta là vì nhớ người nên mới tới ! Không hoan nghênh à ? Bởi vì ta phá hoại chuyện tốt của các người? Ai bảo các người không khóa cửa làm chi !” Ta tìm đại một lý do nào đó cho qua.

“ . . .” Uyên Thi ném cho ta một ánh mắt sắc lẹm, “Chuyện đó có lợi cho người làm à ?” Đây là hàm ý trong ánh mắt đó .

“Hi hi ~~~ lần sau ta sẽ chú ý mà !” Nếu ta muốn ở cạnh nàng thì nhất định không thể chọc giận nhân gia người ta được

“Uyên a ~~~ ta có thể ở đây mấy ngày được không? Ha?”

“Vi sao ? Kim Ảnh Hiền đâu muốn cùng Mẫn Trí Trinh kết hôn đâu!” Uyển Thi kinh ngạc nói.

“Ách. . . Bởi vì Mẫn Trí Trinh đó! Ngươi không biết đâu, quãng thời gian trước. . .” Ta bỏ ra một buổi chiều để kể hết chuyện kích động lòng người mà ta đã trải qua cho nàng nghe.

“Ừm~~~ ngươi đúng là không thể ở vương phủ, nếu không sẽ bị Mẫn Trí Trinh kia giết chết lúc nào không hay! Tuy rằng ta rất hi vọng nàng có thể vì dân trừ hại.”

“Uyển~~~ ngươi làm sao có thể nói như vậy với ta ! Ngươi làm ta thương tâm quá !” Ta che ngực, giả bộ tan nát cõi lòng, thống khổ cực điểm.

“Biết rồi! Biết rồi! Ta làm sao cam lòng nhìn họ hàng xa kiêm bạn bè chết thảm trước mặt mà không cứu chứ!” Uyển Thi vỗ vỗ bờ vai của ta an ủi.

“Cái gì mà chết thảm! Ngươi trù ta hả!” Ta hai tay chống nạnh, nghiêm nghị chất vấn.

“Ta biết sai rồi! Kim Môn Trần thị~” Uyển Thi chấp tay xin lỗi.

“Ngươi là đang nói chính ngươi sao? Ý ngươi nói thì đây là nghiệt duyên à?” Ta nghiêm túc hỏi nàng, “Được rồi! Không đùa giỡn nữa, ta còn có chuyện phải nhắc nhở ngươi, Mẫn Trí Trinh cùng cái Mẫn Phi hẳn là sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta đâu.”

“Có chuyện gì sao?”

” Đừng nói với ta Mẫn Phi không gây khó dễ cho ngươi đó nha ! Kế hoạch của bọn họ là chính tai ta nghe thấy đó !” Ta khẳng định nói.

“ . . .” Uyển Thi im lặng ngẫm thừa nhận .

“Chúng ta phải cẩn thận ! Bọn họ vội vàng tổ chức hôn lễ cho Ảnh Hiền và Mẫn Trí Trinh là để chúng ta dễ dàng bị tổn thương rồi dẫn đến mất cảnh giác !” Ta phân tích , hi vọng Uyển Thi cũng có thể tăng cao cảnh giác.

“Ta biết rồi. . .” Hi vọng mọi sự sẽ không đáng đến Uyển Thi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Những ngày qua, Uyển Thi dẫn ta tham quan khắp nơi trong hoàng cung. Hoàng Cung này tuy nơi nào cũng có nhiều người, thế nhưng một chút cảm giác an tâm cũng không có!

Đi dạo như thế này mãi cũng cảm thấy hoàng cung này có chút nhàm chán, không những không có gì chơi mà còn có nhiều nơi không được vào, nhưng lần nào cũng bị Uyển Thi lôi theo làm ta thấy phiền đến chết rồi !

Ta vừa trở về từ Ngự hoa viên liền bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, nên mới vào phòng định ngủ một giấc cho đã thì nhìn thấy trên giường có một tờ giấy, nội dung là muốn ta đến rừng cây ở ngoại thành. Là ai rảnh rỗi bày trò đùa dai này vậy chứ?

Nhưng trong hoàng cung, ai lại rảnh rỗi đến mức nhàm chán như vậy? Nếu như là người ngoài, vậy kẻ đó làm sao vào được mà không bị phát hiện? Dựa vào chi tiết đó cũng đã thấy được, người này nhất định là người trong cung.

“Nhược Khá! Nhược Khá!” Uyển Thi vội vã đập cửa chạy vào, miệng í ới gọi ta.

“Làm sao? Hiếm khi thấy ngươi sốt ruột tìm ta như vậy nha~” Ta vẫn rất bình tĩnh hỏi.

“Ta phát hiện có một tờ giấy trong phòng của ta. . .”

“Là cái này hả?” Ta đem tờ giấy của ta đưa cho nàng, xem ra đây không đơn thuần chỉ là một trò đùa dai, ngay cả nương nương cũng dám động. . .

“Ngươi cũng có? Hơn nữa nội dung còn giống như đúc.” Uyển Thi chăm chú so sánh hai tờ giấy. “Chúng ta nên làm gì? Có nên đi không?”

“Đi! Đương nhiên là đi!”

“Nhưng mà. . .” Uyển Thi do dự muốn nói gì đó.

“Nếu như ngươi muốn sau này, khi chúng ta đã tám mươi tuổi rồi, mỗi khi nhớ lại chuyện này sẽ cảm thấy không hối hận thì đi” Ta nhìn Uyển Thi, cho thấy sự quyết tâm của ta.

“Hãy, ai bảo ngươi là tỷ muội của ta làm gì !” Uyển Thi cười nói.

Xe ngựa một đường xóc nảy tiến thẳng đến rừng cây ở ngoại thành , ngoại trừ vô số đại thụ cao lớn thì chẳng còn gì khác.

“Nhược Khả , ngươi nói có thể là ai muốn chúng ta đến ?” Uyển Thi cầm lấy ống tay áo của ta, có chút sợ sệt không khí âm u của rừng cây này.

“Ngươi nói xem ? Ở đây ngoại trừ tỷ muội Mẫn Trí Trinh có gan khiêu khích chúng ta thì còn dám động đến phi tử của Hoàng đế cùng vương phi tương lai đây ?” Tuy rằng ta cũng rất sợ sệt, nhưng vẫn ra vẻ bình thường đáp.

“Nhưng bọn họ cũng không nhất thiết phải đưa chúng ta ra ngoài này chứ !” Uyển Thi cũng từ từ tỉnh táo lại.

“Vậy thì hỏi bọn họ ấy ” Ta vừa nói vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

” Ai ôi ~ các ngươi đến sớm quá nhỉ !” Từ trong rừng cây, có mấy người chậm rãi đi ra, đúng hơn là tay chân của tỷ muội Mẫn Trí Trinh.

“Là các ngươi đến muộn thì có ” Ta làm bộ không thèm để ý, cái kia kiêu ngạo tính cách nói cho ta kiên quyết không thể bại lộ ý nghĩ trong lòng.

“Ha ha, miệng lưỡi lợi hại như vậy, nếu như vĩnh viễn im lặng, cũng thật khá là đáng tiếc đây!” Nói chuyện chính là Mẫn Đức Tĩnh, tỷ tỷ của Mẫn Trí Trinh.

” Lời này của Mẫn Phi nương nương, ta đây đây thanh rất tốt, thủ kỷ thủ pháp bách tính, làm sao sẽ vĩnh viễn im lặng đây!” Ta hãy cùng ngươi giả bộ hồ đồ .

“Đúng vậy! Mẫn Phi nương nương, Nhược Khả là người rất có tri thức hiểu lẽ nghĩa đó.” Uyển Thi cũng không cam làm khán giả.

“Ha ha ~ nhưng Uyển phi nương nương nói xem, người chết có thể mở miệng nói chuyện nữa không ?” Mẫn Trí Trinh đột nhiên cười to.

“Nếu ngài muốn làm rõ , vậy thì phiền ngài nói một chút ngài muốn làm thế nào chứ!” Ta cũng không muốn cùng ngươi vòng quanh .

“Tất cả chỉ có thể trách ngươi không biết điều mà thôi ! Lên cho ta.” Mẫn Đức Tĩnh ra lệnh cho đám tay chân phía sau. Ta vội vàng đứng lên trước Uyển Thi bảo vệ , chuẩn bị ứng chiến.

“Khi nào ta nói chạy thì phải chạy ngay , đừng có dừng !” Ta nhìn đám tay chân kia rồi tìm thời cơ, không cho Uyển Thi cơ phản đối. Đám tay chân cách chúng ta càng ngày càng gần .

“Chạy! ! !” Uyển Thi vẫn đứng yên không nhúc nhích. Ta dùng sức đẩy nàng sang một bên, một quyền đá thẳng vào tên tay chân đang chuẩn bị động tới Uyển Thi. Ta không muốn nói ta sợ, bởi vì nếu thế, cơ hội thắng sẽ không còn, mỗi một quyền, mỗi một chân đều dùng hết sức có thể. Thể lực đang không ngừng mà tiêu hao, vì Uyển Thi, ta liều mạng một phen!

“A! ! ! !” Theo tiếng la, ta hươ tay, đánh trúng ngực của tên nào đó. Đột nhiên phía sau lưng ta lãnh trọn một cú đâm, tiếp theo là một cước nữa thật mạnh .

“Các ngươi đang làm gì đó! Còn có người kia đang chạy đi kia!” Mẫn Đức Tĩnh phần nộ chỉ về phía Uyển Thi đang co giò lên mà chạy.

“Dạ!” Mấy kẻ tay chân bỏ ta sang một bên, muốn đuổi theo Uyển Thi, ta này giờ còn nằm bẹp dưới đất thì bỗng nhiên đứng lên, chặn đường đi của bọn họ nói, “Đối thủ của các ngươi chính là ta, không phải nàng , có lẽ không hà ~”

“Ngươi! Đánh cho ta ! Đánh cho đến chết thì thôi !” Mẫn Trí Trinh độc ác hô.

” ‘Lòng dạ nữ nhân là độc ác nhất’ quả thật là danh ngôn!” Khóe miệng ta cong lên, tạo nên một nụ cười xinh đẹp đến đáng sợ. (Nhược Khả: A ~~~ yêu chết chính ta ! Ta yêu chính ta!)

Sau khi bị đám người kia đánh cho một trận dã man, ta ngất đi. Sau khi bị đánh thức bởi thứ gì đó cực kỳ mát mẻ , ta ngẩng đầu lên nhìn một chút, là Mẫn Trí Trinh cùng nhóm tay chân của nàng.

“Làm sao. . . Mẫn công chúa. . . Ngài còn không mau giết ta ? Ta cho rằng. . . Lão gia ngài không như vậy từ bi đâu!” Ta dứt quãng nói, bị trói trụ tay chân chịu đựng thân thể hết thấy trọng lượng.

“Nếu không phải là Trần Uyển Thi chạy mất, ngươi cho rằng ta sẽ giữ lại mạng cho ngươi ?” Mẫn Trí Trinh mạnh mẽ nhìn ta.

“Ha ha. . . Cũng đúng ~ nhưng Uyển Thi. . . nhất định sẽ an toàn về đến hoàng cung ~” muốn dùng ta áp chế nàng sao? Ha ha, Thần Trạch ca sẽ không để cho loại chuyện đó phát sinh đâu !

“Ngươi yên tâm! Ta sẽ để nàng cùng đi với ngươi đến gặp Diêm vương gia báo danh.” Mẫn Trí Trinh dùng ngón tay trỏ cùng ngón tay cái nắm lấy cằm của ta.

“Nhưng là ngài cảm thấy. . . Hiện nay thánh thượng còn có thể. . . Để tỷ tỷ ngài được yên sao?” Ta cao ngạo mỉm cười nói.

“Hừ! Chuyện này không cần ngại phải nhọc lòng!” Mẫn Trí Trinh xoay người đi ra ngoài. Dám làm ta thành như thế này, cũng không nhìn một chút chồng ta là ai, Kim Ảnh Hiên sẽ dễ dàng bỏ qua cho người hay sao! Ha ha. . . Tuy rằng ta rất tự tin nghĩ như vậy, nhưng là đời này còn có thể sẽ cùng hấn gặp lại sao? . . Ta không có lòng tin. . .

Ta ngờ ngác nghĩ cả một buổi tối, mãi đến tận ngày thứ hai, ánh sáng xuyên qua nóc nhà tàn tạ chiếu xuống, ta mới nhớ tới ta may mắn vượt qua một ngày. Uyên Thi an toàn trở lại, như vậy Ảnh Hiên sẽ đối với Mẫn Trí Trinh các nàng có đề phòng, như vậy Ảnh Hiên sẽ an toàn, chỉ cần hấn không có chuyện gì. . . Ánh mặt trời rất ấm áp, nhưng ta đã không đủ sức để hưởng thụ sự ấm áp đó của nó. Trên dưới mí mắt bắt đầu đánh nhau, ừ ừ dâng lên trên.

Trong lúc mơ màng, ta nhìn thấy Ảnh Hiên tới đón ta, nói với ta thật nhiều thật nhiều lời nói ngọt ngào, thực sự là mắc cỡ chết người! Thế nhưng lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhiều năm sau đó, hấn vẫn đẹp trai như vậy, yêu tinh trên hoa ghẹo nguyệt Ảnh Hiên mang theo ta đi khắp nơi, đến bất cứ nơi đâu ta muốn, ăn hết những thức ăn mà ta thích. Chúng ta sống vui nhìn mặt trời đang dần lặn, ở dưới bầu trời đêm mà hôn thắm thiết, ở bên bờ biển hên thề. . . Cuộc sống tốt đẹp dần mờ đi. . .

Ta thấy mình đã quay về thời hiện đại, lại ngồi xuống, trước mặt là máy vi tính quen thuộc, trên màn ảnh chính đang hiện lên mấy cái thông tin gì đó. Ta thấy những thông tin đó cũng chẳng có gì đặc biệt, nên thôi.

Thế nhưng trên QQ (một trang mạng xã hội của Trung Quốc), hấn hỏi ta “Người nhớ kết cục nó là thế nào?”

Ta nói ta hi vọng bọn họ có thể quá hạnh phúc cùng nhau, hấn lại hỏi “Nhưng là bọn họ đến từ thời đại khác nhau, bọn họ làm sao có thể cùng nhau đây?”

Ta trả lời nói “Duyên phận để bọn họ gặp gỡ, nguyệt lão lại để cho bọn họ yêu nhau, như vậy bọn họ liền nên hạnh phúc cùng nhau, tức khiến cho bọn họ lẽ ra không nên cùng nhau.”

Hấn hỏi tiếp ta: “Nếu như là người, người sẽ bỏ qua hiện đại tất cả cùng chính mình yêu hấn cùng ở nơi đó sao?”

Ta cười cợt nói cho hấn “Chỉ cần có hấn, thì ở đâu cũng được. Không phải có một câu ‘Gà cho gà thì theo gà gà cho chó thì theo chó’ danh ngôn sao?”

Hấn cũng nở nụ cười, nói chúc ta hạnh phúc. . . Người nói chúng ta sẽ hạnh phúc sao? Ảnh Hiên. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tuy rằng không thể thấy, thế nhưng ta vẫn cảm giác được mỗi ngày đều có người ngồi bên cạnh ta, lặp đi lặp lại những câu nói gì đó.

“Nàng nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, người không cần lo lắng, đi nghỉ ngơi đi!”

“Ta muốn chăm sóc nàng. . .”

. . .

“Ngự y nói nàng không sao rồi, không phải sao? Đi nghỉ ngơi một chút đi! Ở đây có bọn ta lo rồi!”

“Nàng mệt lắm à? Tại sao ngủ lâu như vậy rồi còn chưa chịu tỉnh dậy nhìn ta?”

. . .

“Đi nghỉ ngơi đi, nếu như Nhược Khả biết người mấy ngày không ngủ, nàng sẽ đau lòng đó!”

“Trước đây, mỗi lần nàng đau lòng, sẽ lớn giọng mà mắng ta, nghe thật khó chịu! Thế nhưng bây giờ ta lại muốn nghe nàng mắng ta. . .”

. . .

“Ảnh Hiên, cứ tiếp tục như thế này thì người sẽ không trụ được nữa đâu. . .”

”Đáng lẽ ra, ta nên tới đó sớm hơn một chút. . . Đáng ra, ta phải lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ nàng. . .”

....

“Ảnh Hiên, người ăn một chút gì đi, người đã mấy ngày không ăn rồi.”

“Nhược Khả, nàng có đói bụng không? Ở đây có rất nhiều đồ ăn ngon, nàng mau mau tỉnh dậy ăn đi!”

....

“Người đứng là buồn quá đi mất! Cho dù thân thể người có cường tráng như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nhịn ăn, nhịn ngủ nhiều ngày như vậy được!!”

”Nếu nàng tỉnh mà không thấy ta, nhất định sẽ rất sợ hãi. . .”

....

“Ảnh Hiên. . .”

“...”

“Ảnh Hiên. . .”

“...”

.....

Ta khó nhọc nâng mi mắt, chỉ có thể nhìn thấy xung quanh đều tối đen như mực liền vô cùng hoảng sợ. Ta thử kêu vài tiếng, thế nhưng không có ai đáp lại ta, lẽ nào ta đang ở Địa ngục sao?

Tuy rằng ta không phải người tốt lành gì, cũng chẳng phải thánh nhân công đức vô hạn, thế nhưng cũng không đến nỗi phải xuống địa ngục chứ? Có điều toàn thân đau đớn thì lại chứng minh ta rõ ràng là còn sống. Ta thử chống tay ngồi dậy, ngay lúc đó lại nghe thấy tiếng động, hình như là có người đi vào phòng, ta vội đề cao cảnh giác. Thế nhưng trái ngược với những gì ta nghĩ. . .

“Người. . . Là ai?” Âm thanh của ta yếu như ruồi.

Người kia không nói gì, nhẹ nhàng đi tới, ngồi ở bên cạnh ta, nhẹ nhàng ôm lấy ta. . .

Ta biết! Ta biết rồi! Cái ôm này, cả cái mùi hương này và cảm giác hạnh phúc này thì chỉ có thể là chàng!

“Xin lỗi. . . Là ta đã không thể bảo vệ tốt cho nàng. . .” Người nào đó nghẹn ngào lên tiếng.

“Ta cứ ngỡ rằng. . . sau này sẽ không còn cơ hội được gặp chàng nữa. . .” Cho dù toàn thân bây giờ vẫn còn đau ê ẩm, nhưng ta vẫn cứ dùng sức ôm chặt lấy hắn, giống như bây giờ chỉ cần ta buông tay thì Ảnh Hiên lập tức sẽ biến mất.

“Ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta, vĩnh viễn không! Cho dù có chết thì cũng phải chết cùng ta!”

“Này! Vương gia, người làm sao có thể bá đạo như vậy cơ chứ!” Ta nhẹ nhàng đánh hắn một cái.

“Vương gia là phải bá đạo! Không được ta cho phép, nàng nhất định không được ra khỏi tầm mắt của ta! Biết không?” Ảnh Hiên bá đạo nói.

“Cảm ơn người. . .” Chúng ta ôm nhau thắm thiết, chẳng màng đến thứ gì khác nữa.

Khoảnh khắc này, hãy để những chuyện tranh đấu kia sang một bên, tận hưởng giây phút ngọt ngào này đi.

Sau một tháng kể từ khi ta được cứu ra, Uyển Thi đem quá trình sự việc nói cho ta biết. Thì ra, Thần Trạch ca cùng Ảnh Hiên đã sớm phát hiện Mẫn quốc có ý đồ bất chính, Kim Kỳ ca lần này trở về cũng là vì chuyện này.

Thời điểm Mẫn Trí Trinh bị Mẫn hoàng đế buộc phải gả cho Ảnh Hiên, bọn họ đã bắt đầu đề phòng. Tiếp theo là việc ta bị Mẫn Trí Trinh đẩy xuống hồ, lúc đó không kịp tóm nàng, nhân chứng vật chứng không đủ, càng thêm việc không biết kế hoạch của bọn họ như thế nào nên không dám manh động.

Ảnh Hiên đem ta bỏ vào cung cũng là một phần trong kế hoạch của bọn họ, tuy rằng cũng chẳng liên quan gì nhiều đến ta, thế nhưng lại giấu diếm ta nhiều chuyện như vậy! Khụ khụ. . . Trở về đề tài chính! Nghe thủ vệ gác cổng nói có người suốt đêm ra khỏi thành, hơn nữa Uyển Thi còn giữ lại tờ giấy, nhóm người của Ảnh Hiên lập tức chạy đến ép hỏi Mẫn Đức Tĩnh.

Uyển Thi sau khi thoát hiểm liền một mạch thẳng đến hoàng cung tìm Thần Trạch hoàng đế. Nghe Uyển Thi nói, khi Ảnh Hiên nghe tin ta bị bắt nhốt, hơn nữa còn bị thương nặng, hắn tức giận đến mức muốn xua quân đốt cháy rừng (why? Phải giết cái kẻ rắn độc Trí Trinh chó anh!).

Đương nhiên, Thần Trạch ca kịp thời ngăn lại, không cho cái hành động ngu ngốc đó xảy ra. Khi bọn họ chạy tới nhà tranh thì ta đã bị đánh còn nửa cái

mạng , Ảnh Hiên ngơ ngác ôm ta, làm thế nào cũng không chịu buông tay, một đường ôm trở về cung.

” Vậy Mẫn Trí Trinh cùng Mẫn Đức Tình thế nào rồi?” Ta tò mò hỏi.

“Còn có thể làm sao nữa!” Uyển Thi thở dài nói.

” Các nàng thế nào rồi? Bị chặt đầu rồi à ?” Ta xoa cằm đoán non đoán già.

“Ngươi cho rằng Thần Trạch là bạo quân Tần Thủy Hoàng động một chút là giết người, chặt đầu à ?” Uyển Thi khinh thường liếc xéo ta một cái.

” Cũng gần như là vậy ~” ta nhỏ giọng thăm thỉ.

“Nói cái gì đó! Không biết là phu quân của ai hay sao ?” Uyển Thi tiếp tục phóng ánh mắt giết người về phía ta.

“Ai. . . Có phu quân làm chỗ dựa thật là tốt! Hơn nữa còn là một hoàng đế đứng trên vạn người! Ai ~~~” ta ngửa mặt lên trời cảm thán.

“Hừ! Ngươi đúng là không biết Ảnh Hiên ca ca yêu ngươi đến mức nào ! Nghe nói sau khi Thần Trạch ca quyết định sẽ bỏ qua cho các nàng, Ảnh Hiên ca ca giận điên người, muốn đích thân đi giết các nàng.” Uyển Thi thần thần bí bí thì thầm vào tai ta

” Hờ? Tại sao ta chưa có nghe nói đến chuyện này?”

“Ai bảo ngươi khi đó vẫn chưa tỉnh làm gì ?” Uyển Thi nhún vai, khuôn mặt đầy tiếc nuối.

” Thì ra là như vậy. . .”

“ Ảnh Hiên ca ca thật sự rất yêu ngươi đó nha ~” Uyển Thi trêu nói.

“Lẽ nào Thần Trạch ca ca không yêu ngươi sao? Hai người cả ngày ở trong phòng đóng cửa kín mít thì đừng tưởng ngươi ta ở ngoài không biết hai người làm cái chuyện gì trong đó!” Đừng tưởng rằng ta là bệnh nhân thì có thể bắt nạt ta, ta cũng chẳng phải người câm đâu!

“A ~ Ngươi sớm không nói muộn không nói lại nói ngay lúc này! Xung quanh còn có người khác mà !” Uyển Thi đỏ mặt nói.

“Ai? Di Sương sao? Nàng không phải người ngoài, hơn nữa nàng có khi còn biết nhiều hơn ta ấy chứ! Đúng không, Di Sương?” Ta nhìn sang cái người ngồi bên cạnh đang uống trà , đó chính là nha hoàn hầu cận Di Sương của Uyển Thi.

“Cái kia. . . Việc của chủ nhân, nô tỳ không tiện nhiều lời” Di Sương cúi đầu tiếp tục thưởng thức trà.

“Không nói với ngươi nữa ! Lúc nào cũng bắt nạt ta !” Uyển Thi tức giận bỏ đi, Di Sương cũng đứng dậy đi theo sau.

Bất tri bất giác đã đến đầu mùa đông, ánh nắng sáng sớm đặc biệt ấm áp.

” Ngồi ở đây như thế này mà không thấy lạnh sao ?” Ảnh Hiên từ phía sau ôm lấy ta, đem ta ôm vào một bên ghế nằm, hán ngồi xuống,ôm ta vào lòng .

” Không lạnh, không lạnh ! Ha ha. . .” Ta cũng phối hợp co rúc vào trong lòng hán.

“Nhược Khả. . .”

” Hà ? Xảy ra chuyện gì ?” Ta lo lắng hỏi, sẽ không lại là cái gì ban hôn ép hôn chứ ? Ta đây không còn sức chơi cùng nữa đâu!

“Ta. . .”

” Sao lại ấp a ấp úng như vậy? Lẽ nào là chuyện đó thật ? Lần này cũng không thể phản kháng sao ? Nhưng chàng có đồng ý không?” Ta bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Ta đồng ý rồi, thế nhưng. . .”

“Ngươi!” A ~~~ cái đồ trêu hoa ghẹo nguyệt nhà ngươi!” Bảo làm sao ta có thể coi trọng hán đây chứ!

“Thế nhưng đối phương vẫn không có đáp ứng. . .” Ảnh Hiên nói tiếp.

“Ngươi sẽ không nhờ ta đi khuyên nàng chứ ? ! Ngươi thật đúng là một tên vô lương tâm mà !” Ta bắt đầu dùng dằng, không muốn cho hán ôm nữa.

“Người này gọi là Trần Nhược Khả, là một cô nương rất đáng yêu, rất hoạt bát. Nàng rất đơn giản, cũng có thể nói nàng rất đơn thuần, ha ha, nhiều lúc còn như một tiểu hài tử. Nàng cũng là một người hồ đồ, thậm chí ngay cả tình cảm của chính mình mà còn không nhận ra. Thế nhưng làm sao bây giờ đây? Ta lại yêu nàng, yêu đến không thể cứu chữa! . . . Nàng nói xem, ta phải làm sao để nàng ấy có thể đồng ý gả cho ta ?” Nghe hán nói dịu dàng bên tai, ta bình tĩnh lại, hưởng thụ cảm giác ngọt ngào đang dần lan tỏa .

” Sao lại im lặng rồi ?” Ảnh Hiên buồn cười nhìn người trong ngực.

“Ta. . . Ta thấy bên ngoài này lạnh quá !” Dứt lời còn nững nịu chui lại vào trong lòng hắn.

“Ha ha, vậy nàng nói xem, nàng ấy có đồng ý không?”

“Vậy thì phải xem biểu hiện của người !” Ta nhìn về phía trước, vui vẻ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

“Kim Ảnh Hiên, người cút ra ngoài cho ta! Lập tức, lập tức!” Trong phòng truyền ra tiếng gầm lên giận dữ, sau đó, Ảnh Hiên bị đá đi ra một cách tàn nhẫn.

“Thế nào rồi? Cuối cùng là có đồng ý không?” Kim Kỳ lại vừa vặn tới ngay lúc này.

“Đâu chỉ không đồng ý ! Nàng còn nói cái gì mà Ân Dực tốt hơn ta! Tiểu tử kia bây giờ chắc đang ở cái nơi dơ bẩn đó rồi ? Đúng là một tên hoa hoa công tử ! Không được! Ta phải đi diệt trừ hắn trước !” Ảnh Hiên lăm bầm bầu phát tay áo rồi đi. (Ngọc Nhi : há há, Hiên Hiên ghen rồi!!)

“Kim Kỳ ca !” Ảnh Hiên chân trước chân sau mới vừa đi, ta liền từ trong phòng đi ra .

“Người đây là có ý gì ?” Kim Kỳ ca chỉ vào bọc quần áo trong tay ta.

” Ta chịu không được tiểu tử Kim Ảnh Hiên kia bức hôn, nên muốn đi ra ngoài trốn mấy ngày!” Ta đóng cửa phòng nói.

“Chuyện này. . .” Kim Kỳ ca hơi khó xử .

“Kim Kỳ ca ~ người đối với ta tốt nhất ~ ta chỉ đi ra ngoài mấy ngày thôi, ta bảo đảm sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra đâu!” Ta lập tức giơ tay lên làm động tác thề thốt.

“Cái kia. . . Khả. . .”

“Ta xem như huynh đã đồng ý rồi ha! Ta đi đây ~” Bây giờ mà còn không đi thì còn chờ khi nào! Ta vẫy vẫy tay, hứa hẹn nhất định sẽ quay về.

“Uyển Thi ơi ~” ta giơ chân đập cửa phòng, hô lớn .Ai ngờ, ngay lúc này, Uyển Thi và lão phu quân hoàng đế kia còn đang kiss! Ôi chao, lão thiên gia này, sao vận số của ta lại tốt quá vậy?

“Các người cứ tiếp tục đi ~ ta đi nhâm phòng, ha ha, đã làm phiền rồi ~” Ta cười gượng gạo, vội đóng cửa phòng lại rồi đi tìm Di Sương.

“Di Sương à ~”

“Nhược Khả? Người đến có việc gì sao ?”

“Nhớ người thôi ~” ta ôm Di Sương, ngọt ngào nói.

“Đúng rồi! Ta còn chưa chúc mừng người nữa. Nghe nói người sắp cùng vương gia đại hôn .”

“Ai rảnh rồi dám loạn truyền scandal! Không có đâu !” Ta nghe mà tức đến độ mặt đỏ ửng, nhảy lên nhảy xuống.

“Là nương nương nói đó!Nhất định không sai đâu!”

“Nàng. . . Nàng ấy nói nhầm đó! Không được nghe nàng, chỉ được nghe. . . chỉ được nghe ta thôi, ta mới là người trong cuộc, ta rõ nhất!” Ta lấp ba lấp bắp nói, kiên quyết phản bác.

“Không nói chuyện này nữa ! Người nói xem, Thần Trạch ca có phải là mỗi ngày đều muốn ? Tại sao mỗi lần ta đến đều thấy bọn họ đang làm cái ấy ?”

“. . .”=||| Di Sương triệt để không nói gì. (Tác giả (Tiểu Biên): Ai bảo người tới đúng lúc quá làm gì !)

“Di Sương a ~ người đưa ta đi dạo trong hoàng cung một chút đi ! Bây giờ ta cũng chẳng có gì làm, hơn nữa lúc trước chưa có dịp” Ta làm nũng nói.

“Biết rồi! Tuân lệnh vương phi nương nương ~”

”Đã nói là không phải mà!”

”Được, người nói không phải thì là không phải!” Di Sương dẫn ta đi bộ xung quanh.

Sắc trời dần tối, chúng ta đang trên đường đi về thì gặp phải Thần Trạch ca, ta nhỏ giọng nói với hắn vài câu, hắn vẫn mặt không đổi sắc như cũ, chỉ hấp tấp rời đi.

”Nhược Khả người nói cái gì với hoàng thượng vậy?” Di Sương hiếu kỳ hỏi.

”Kỳ thực cũng không có gì quan trọng! Ta nói ta sẽ ở trong cung một quãng thời gian, để bọn họ cẩn thận một chút, ta không muốn lần nào cũng gặp phải lúc bọn họ đang kiss nhau, nếu không, một tiểu cô nương ngoan hiền như ta sẽ mang tiếng xấu!” Ta thành thật nói với Di Sương.

“...”. =|||(Tiểu Biên: ta thấy lại một lần nữa ở trên mặt Di Sương xuất hiện mấy đường hắc tuyến! ! !)

”Đi thôi! Đi thôi!” Ta lôi kéo Di Sương về phía Tinh Nguyệt Cung.

”Uyển Thi ơi ~ ta lại tới nữa rồi đây ~ hi hi...” Ta đẩy cửa ra, thản nhiên đi vào.

”Người tại sao lại đến rồi!” Làm sao ta nghe đều cảm thấy đó là một thanh âm đầy giọng điệu căm ghét?

”Muốn gặp sắc quên hữu cũng không cần phải biểu thị rõ ràng thế chứ? Người làm ta quá thương tâm ~” ta che ngực ngồi xuống, đáng vẻ đau đớn.

”Vậy có cần ta thay người truyền thái y tới chẩn bệnh không hả?”

”Ha ha... Không cần đâu. Uyển Thi à ~ ta biết người người quan tâm nhất là ta mà ~” ta nhanh chân lướt đến bên người Uyển Thi. ”Tỷ tỷ gặp nạn, người nhất định sẽ không ngồi yên nhìn mà không cứu chứ?”

”Hừm? Lại xảy ra chuyện gì?”

”Cũng không có gì to tát! Chính là tạm thời không có chỗ ở, thế nên cho ta ở lại chỗ người mấy ngày có được không?” Ta khẩn thiết nói, chỉ thiếu nước quỳ xuống thôi.

”Ta không phải hoàng đế, ta có đồng ý hay không cũng vậy thôi!” Uyển Thi rất nhanh từ chối, may là trên đường có gặp Thần Trạch ca rồi.

”Yên tâm, hắn đồng ý rồi!” (Tiểu Biên: Hình như hắn không đồng ý mà! Nhược Khả: Ngầm thừa nhận đó! Tiểu Biên: Người chỉ là thông báo nhân gia ư! Nhược Khả: Đúng vậy! Nhưng là hắn cũng không nói không đồng ý a! Tiểu Biên thổ huyết...) . . .

”Thật sao?” Uyển Thi không thể tin được, tròn tròn mắt nhìn ta.

”So với trên châu còn thật hơn!”

”Cái kia...”

”Người đồng ý rồi?”

”Ta...”

”Vậy tối nay ta nghỉ ở đâu đây? Vẫn là gian phòng ban đầu đi! Uyển Thi người cảm thấy thế nào?”

”Ta...”

”Khoan... Ta cảm thấy hay là đổi phòng khác đẹp hơn đi! Nơi này nhiều gian phòng như vậy, không lo tìm không ra căn phòng vừa ý ta”

”Người...”

”Đi nào! Di Sương, chúng ta đi tìm phòng! Buổi tối chúng ta cùng nhau ngủ, thế nào?...” Ta lôi kéo Di Sương đi ra ngoài, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến Uyển Thi.

(Uyển Thi nội tâm độc thoại): Nha đầu này mỗi lần tới có hỏi qua ý kiến ta sao? Còn chưa hỏi ta mà đã... hầy! Thần Trạch nhất định lại sẽ trách ta! Mà Thần Trạch làm sao vậy? Sao lại đồng ý cơ chứ?! Không được! nhất định phải tìm lý do để Ảnh Hiên đem ái thể của hắn trở về!

”Uyển Thi à ~ ta đã nói với người nha...” Ta rất thoải mái đẩy cửa vào, định nói gì đó thì nhìn thấy Uyển Thi cùng Thần Trạch hoàng đế đang áp sát vào nhau... (Ngọc Nhi: * phụt máu mũi * * run rẩy * có ai lấy giùm ta cái khăn...) . . .

”Ách... I ‘m so sorry ~” ta ngoan ngoãn lui ra khỏi cửa phòng. Sao mà ta có thể may mắn đến thế chứ? Vì sao lần nào đến cũng gặp cảnh này! Có lẽ ta thật sự nên đi tìm một sông bạc thử xem... . .

”Nhược Khả à...”

” Chuyện gì ?” Ta ăn điểm tâm, hững hờ hỏi.

“Thần Trạch nói muốn ngươi trở về, nếu như ngươi không đồng ý, lập tức cho người trói ngươi mang về vương phủ.” Uyển Thi từ từ nói “Tin tức tốt” .

“Cái gì? Tại sao!” Ta trực tiếp ném điểm tâm trong tay đi.

“Là Thần Trạch nói . . Ta cũng không có cách nào. . .”

“Không được! Tuyệt đối không được! Hắn đây là ức hiếp người quá đáng!” Ta tức giận nói.

“Ta thấy ngươi vẫn là trở về đi thôi! Hắn nói được làm được.” Uyển Thi tiếc hận nhìn ta.

“Không được! Uyển Thi, ngươi nhìn hắn bắt nạt tỷ muội mà không làm gì sao ? Hắn bắt nạt ta cũng chính là đang bắt nạt ngươi đó ! Con giận này ngươi nhin được sao?! Ngươi quên rồi sao? Khi đó gả cho hắn cũng không phải ngươi tự nguyện!” Ta dùng sức gãi xích mích, có thể nói là chia rẽ đôi uyên ương tâm đầu ý hợp nào đó.

“Là ta tự nguyện a!”

“Cái kia. . .” =. =|||

“Thánh chỉ đến ~” Thái giám bên người Thần Trạch ca mang theo thánh chỉ đi đến.

“Trần cô nương tiếp chỉ đi! Hoàng thượng có chỉ để Trần cô nương tự mình xem, ày ~ lão nô cáo lui trước .” Ta vội vàng nhận lấy thánh chỉ, thần thần bí bí như vậy, có phải hay không là định thưởng cho ta cái gì đó ? (Tiểu Biên: Đây là chuyện không thể phát sinh!)

“Cái gì?” Uyển Thi cùng Di Sương cũng hiếu kì tiến tới.

“Hi hi. . . Chúc mừng chúc mừng ha ~” Uyển Thi, Di Sương xem xong liền bận bịu đến chúc. Tại sao? Bởi vì ta được ban hôn ! Cùng tiểu tử Kim Ảnh Hiên kia!

“Không được! Ta không gả!” Ta đem thánh chỉ vứt qua một bên.

“Không thể được! Kháng chỉ là mất đầu!” Di Sương chuẩn xác tiếp được thánh chỉ nói.

“Ta không muốn . . Ta còn trẻ lắm ~ không được! Ta muốn tìm hắn nói chuyện!” Ta đứng lên , một mạch đến Ngự thư phòng tìm người.

“Hoàng thượng, ta không muốn gả!” Ta bỏ roi thái giám một bên, trực tiếp tiến vào Ngự thư phòng.

“Ngươi tới thật đúng lúc, Ảnh Hiên a! Mau đưa nàng mang đi!” Thần Trạch ca quay về phía Ảnh Hiên phất tay một cái.

“Kim Ảnh Hiên, ta cảnh cáo ngươi, không được phép lại đây! Ta cảnh cáo ngươi !” (Ngọc Nhi : Cảnh cáo vô dụng, người đâu, mau giúp bọn cung bắt trói kẻ này lại, giúp Hiên vương mang về phủ, lập tức ném vào động phòng! Há há)

” Nàng gào thét vô ích, kháng cự cũng vô ích ~” Ảnh Hiên cười gian , đem ta vác lên vai như bao gạo.

“A ! ! Bắt cóc ! Cứu mạng a! Kim Ảnh Hiên, tiểu tử ngươi mau thả ta xuống! Bằng không ta liền không khách khí với ngươi ! Này! Ngươi có nghe thấy hay không ! Uyển . Uyển Thi cứu mạng a! Uyển Thi!” Ta ở trên vai Ảnh Hiên không ngừng kêu cứu, thế nhưng ai thấy cũng chỉ che miệng cười khúc khích, chẳng ai cứu ta . Thế giới này . . .

“Cứu mạng a . . Cứu mạng a . .” Ảnh Hiên cuối cùng cũng thả ta xuống, nhưng lúc này đã về đến nhà . Ta xoay người muốn chạy, nhưng lại bị Ảnh Hiên ôm lấy nên không thể động đậy.

” Nàng thực sự không muốn thành hôn với ta sao ?” Ảnh Hiên ở bên tai của ta khẽ phả một luồng khí nóng rực.

“A. . .” Ta né tránh, “Ai bảo ngươi lúc nào cũng ép ta. . .”

“Ta soái thế này, nàng không sợ ta sẽ bị người khác cướp đi sao?” Ảnh Hiên lần thứ hai nhẹ giọng nói.

“Ngươi dám!” Ta xoay người , mặt đối mặt với Ảnh Hiên.

“Không cho ta lấy người khác, lại không chịu gả cho ta, nàng sao có thể dã man như vậy ?” Ảnh Hiên dùng tay捏 nhẹ chop mũi ta.

“Ta không có . . .” Chột dạ trả lời.

“Vậy nàng nói đi, tại sao không đồng ý?”

“Ta còn quá nhỏ . . . Ta còn chưa chơi đủ a. . Không muốn cả ngày ở trong vương phủ đâu. . .”

“Ha ha. . .” Ảnh Hiên thư thái cười cợt, vuốt đầu ta nói, “Là ai nói với nàng, sau khi thành hôn chỉ được ở trong vương phủ ? Chỉ cần nàng thích thì ra ngoài lúc nào cũng được! Ai dám ngăn cản vương phi đây ? !”

“Cái đó. . .”

“Chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ ngày ngày chăm sóc nàng, cùng nàng du sơn ngoạn thủy.”

“Nhưng là. . .”

“Không sao , Thần Trạch ca cũng hạnh phúc đã lâu như vậy, giờ đến phiên ta !” Ảnh Hiên hiểu rõ điều ta lo lắng, “Hiện tại có thể đồng ý rồi chứ?”

“ . . . Ừm!” Ta đỏ mặt trả lời. (Tiểu Biên: Trần Nhựt Khả mặt đỏ ! Mau nhanh vậy xem a ~ Nhựt Khả: Lão công, đi giúp ta diệt ả ta ! Ảnh Hiên: Được! Lão bà đại nhân ~ Tiểu Biên: Trần Nhựt Khả vương phi, tha mạng a ~. . . Thanh thiếu niên thỉnh chớ vậy xem, cảm tạ hợp tác!)

Thâm tình nhìn nhau, ôm hôn hạnh phúc .

Xuyên qua thời không, ta vô tình lạc đến đây để rồi tìm được nửa kia của mình.. trải qua đau khổ, trải qua cảm giác hạnh phúc.

Đời này còn gì phải hối tiếc nữa đây?

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Yêu Soái Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.